

IMMACULATA

5/2003

Č.69

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2003

Září - aby každá rodina byla školou víry, prostředím lásky a naděje, skutečnou domácností církve.

Říjen - aby modlitba svatého růžence formovala náš každodenní život.

Listopad - abychom byli solí země a světlem světa a věrně svědčili o Boží lásce.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřátele.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Ave crux, spes unica! Buď pozdraven kříži, naše jediná naděje!

Milí čtenáři,

14. září máme Svátek Povýšení sv. Kříže. Slovo kříž v nás vyvolává spíše pocity negativní. Kříž mluví o utrpení, jež je třeba snášet, ale my bychom raději prožívali chvíle plné pohody bez těžkostí. Ve chvílích bolesti se přirozeně ptáme: je nutné abych toto trpěl, neexistuje nějaká cestička úniku od utrpení?

Náš zrak padá na Ježíše visícího na kříži: On, nevinný, bez hříchu dobrovolně na sebe vzal tak veliké utrpení, až k smrti. Jemu život nebyl vzat, ale On ho odevzdal. V úžasu se ptáme: Co Ho k tomu vedlo? A slyšíme odpověď: *Aby žádný, kdo v Něho věří nezahynul, ale měl život věčný* (srv. Jan 3,16). *Ježíšův kříž, který je pro Židy pohoršením a pro pohany bláznovstvím* (srv. 1 Kor 1,23), dal utrpení nový význam: už to není prokletí, ale stává se z něho cesta spásy. Sám Ježíš nás povzbuzuje: *Zapři sám sebe, vezmi na sebe svůj kříž a následuj mě* (srv. Lk 9,23). Takto budeme očistěni od své pýchy a sebelásky, které nám brání v přinášení plodů opravdové lásky, a budeme mít podíl na spáse světa - na spáse svých bližních.

Tedy hledání cestičky úniku od utrpení prozrazuje, že jej stále považují za prokletí, že stále ještě nechci nést svůj kříž a následovat Spasitele, že stále ještě neumím pracovat na spáse své a bližních. Milovaní, s bližícím se Svátkem Povýšení sv. Kříže vzbudme víru a důvěru v Ježíšův kříž a vydejme se za Spasitelem. Nebudeme tam sami. Potkáme tam Matku Boží a celé zástupy těch, kdo tuto víru mají.

A nakonec. Poneseme-li svůj kříž ochotně, sám Kristus nás ponese a dovede k vytouženému cíli, totiž tam, kde bude konec všemu utrpení, ve věčném životě v nebi.

br. Bohdan

Lásko ukřižovaná

vykloň svá ramena,
aby Tě mohlý požebnat
oči i ruce toboto světa.

Člověk

je oklamán

v temnotě bloudí sám

stěná

je odcizen

Tobě i sobě

Utrpením

i bolestí naplněn -

dokud se nevrátí

ķ Tobě

Slóvo Boží

čeká

v porodních bolestech

na

zrození

Nového člověka.

Kdy odloží,

to bloží

a uvidí Tvůj kříž?

Kdy odloží,

to bloží

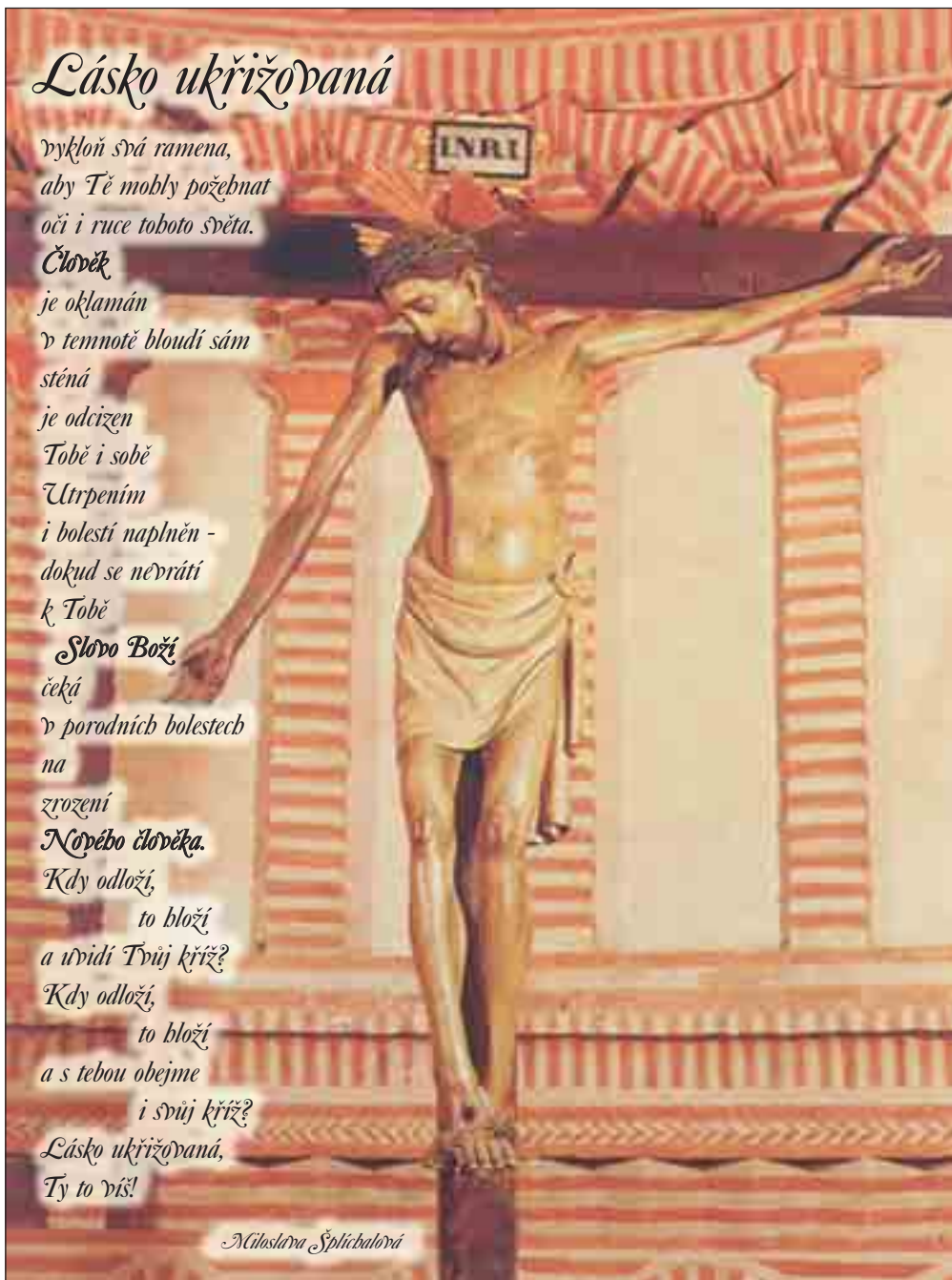
a s tebou obejmě

i svůj kříž?

Lásko ukřižovaná,

Ty to víš!

Miloslava Špíchalová

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Třetí řád a jeho význam

Po vyřízení všech záležitostí spojených s kapitulou se František vydal na novou misijní cestu do Toskánska. Všude byl vítán s nadšením, všude jeho kázání přinášela hojný užitek. Došel až do městečka zvaného Poggi-Bonzi, ležícího mezi Sienou a Florencií. Zde se setkal s bohatým kupcem Lucchesiem a jeho manželkou Bonadonnou, kteří patřili ve městě k velice váženým rodinám. Lucchesio pocházel z Casciana, městečka nedaleko Florencie. Byl to muž dosti příjemný, ale měl tu chybu, byl ctižádostivý. Jeho přáním bylo, dostat se do vyšších kruhů, a poněvadž věděl, že je k tomu potřebí peněz, podnikal různé spekulace. Zvláště začal obchodovat s obilím. Skoupil veškeré obilí v celém okolí, a když pak nastala v krajině neúroda, za drahé peníze je opět prodával. Jeho obchody se mu dařily tak, že si zakrátko nashromáždil veliké jmění. Avšak poněnáhu se začal měnit.

Jednoho dne, když byl Lucchesio o samotě, sám pro sebe začal uvažovat o veliké moci Boží, o moudrosti a dobrotě, jež se projevuje ve stvořených věcech, o nesmírném milosrdenství a dobrotivosti, s jakou Bůh přijímá hříšníky. Toto zamýšlení jím dosti otřásl a přivedlo jej k tomu, že začal nahlížet na marnost a pomíjivost všeho pozemského a nicotnost všech pokladů, jež hromadí. Viděl, že nenasytí touhou po bohatství poskvínil svoji duši mnohými hříchy a uznával, že bude-li tak i nadále žít, že snadno může svoji duši jednou zahubit. Přemýšlel o tom, jak svou lakotou ublížil chudým lidem, a proto po poradě s manželkou, prodal velikou část svého majetku a peníze rozděl mezi chudé, aby tím alespoň částečně napravil všechno zlo, jež způsobil.

Dům kupce Lucchesia, jemuž se chudí dříve z daleka vyhýbali, se najednou stal jejich útočištěm. Přicházeli k němu v houfích a nikdo neodcházel s prázdnou. Jednoho dne se stalo, že

Lucchesio rozdělil mezi chudinu všechn chléb, což velice znepokojilo jeho starostlivou manželku Bonadonnu. I když sama byla velice štedrá, přece jen neschvalovala přílišnou štedrost svého muže. Začala mu vyčítat, že když vše rozdá, pak i oni budou nuceni chodit práh od prahu žebrotou; ale Lucchesio ji pokojně a laskavě těšil a říkal jí, že chce jen vynahradiť to, čím se dříve prohrěšil na chudém lidu.

Jednou, když manželé o celé věci rozmlouvali, přišlo opět několik žebráků prosit o kousek chleba. Lucchesio požádal manželku, aby jim chleba rozdala. „Bezhlavý člověče,“ osopila se, „ty jsi dnes celý den popletený. Odkud mám vzít chleba, když jsi již všechn rozdál?“ „Ale vždyť je ho ve spížírně ještě dost, má drahá,“ odvětil jí laskavě manžel. „Jdi a věř jen pevně v Toho, který pět chleby a dvěma rybičkami nasytil přes pět tisíc lidí.“ Bonadonna se odebrala nedůvěřivě do spížírny, jen aby vyhověla přání svého muže, i když byla přesvědčena, že tam žádný chléb již není. Ale jaké bylo její překvapení, když uviděla plnou spížírnu chleba. Tu poznala, že Bůh sám tímto způsobem odměnil dobročinnost manžela. Padla svému muži k nohám a se slzami v očích jej prosila za odpuštění. Od té chvíle nejenže mu v udělení almužen nebránila, nýbrž je sama s horlivostí dávala.

Právě v této době dorazil František do Poggi-Bonzi. Jakmile se Lucchesio dověděl o jeho příchodu, přiběhl k němu a prosil ho, aby se u něho ubytoval. František slyšel již po okolí vypravovat o té bohobojné a štedré rodině a s radostí vyhověl jeho přání. Lucchesio i jeho manželka se mu hned prvního dne světili, že by rádi ještě více než dosud sloužili Pánu Bohu a pracovali na svém zdokonalení. Oba jej žádali, aby jim naznačil nějaký způsob života, v němž by se více mohli starat o svoji duši. Když František viděl jejich horlivost a opravdovost jejich předsevzetí sloužit Bohu, pravil k nim laskavě: „Moji draží, již ně-

jaký čas se obírám záměrem založit nový řád pro lidi žijící ve světě, v němž by každý z vás mohl dokonale sloužit Bohu, aniž by mu bylo třeba uchýlovat se do kláštera. Chcete-li, můžete být prvními členy nového řádu.“

Oba zbožní manželé byli ihned ochotni učinit vše, co jim přikáže, a považovali to za velikou čest a vyznamenání, že mohou být prvními členy nového řádu. František je poučil, jak by měli žít jako členové nového řádu. Dal jim již sepsanou řeholi a poprosil je, aby se postarali o její rozšíření. Také jim předepsal jednoduché popelavé roucho, opásané hrubým provazem. To byl počátek velkolepého třetího řádu. Sice počátek skromný, ale slavný, neboť jim byl dán život řádu, který měl později na miliony členů.

Jakmile se rozhlásilo, že František založil třetí řád, jenž nazval „řádem kajícíků“, v zástupech k němu přicházeli lidé a prosili jej, aby je do nově založeného řádu přijal. Lidé si uvědomovali, že

František chce zavést řeholní život i do rodin. To bylo zjevem zcela novým, ale protože výtečně vyhovoval tehdejšími potřebám, lidé se ho ochotně chápali. Panny, vdovy, ženatí i provdaní lidé různých stavů a povolání se hlásili pod prapor třetího řádu a věnovali se ve svých domácnostech cvičením klášterního života. Touha po sdružování a spolcích, která byla význačným rysem středověku, a duch pravého křesťanství podporoval toto téměř všeobecné hnutí. Jako každý poutem krve lne k rodině, domácí půdou k lidu a křtem svatým k církvi, podobně také tehdy si každý přál mít účast na tomto řádu, který jim sliboval tolik milostí a výsad klášterního života, třebaže žili ve světě, ve svých domácnostech.

Nelze se divit, že se věřící s takovou horlivostí chápali prostředku, jenž jim zaručoval výsady života klášterního, neboť pravým křesťanům se svět jeví vždy nakažlivým a nebezpečným, a proto se všemožně snaží mezi ním a sebou vystavět pevnou ochrannou zeď. Touto mocnou zdí byl zajistě třetí řád založený sv. Františkem, jenž se stal jakýmsi hořčičným semenem, z kterého v krátké době vypučel obrovský strom, jehož větve sahaly do všech dílů světa a poskytovaly křesťanům jistý útulek a ochranu před zkaženým světem.

Pročítáme-li řeholi, kterou František sestavil pro nový řád, musíme obdivovat nejen její mírnost a jednoduchost, nýbrž i duchaplnost, jelikož se hodí pro všechny vrstvy lidí, pro všechny stavy. Jejím účelem bylo, aby duše, které pro rozličné překážky jsou nuceny dlít ve světě, byly povzbuzeny k duchu křesťanskému, v něm podporovány, a tak měly účast na ctnostech a výsadách řeholního života.

Do tohoto řádu mohl vstoupit každý katolický křesťan a mít podíl na jeho duchovních a časných dobrech. K přijetí však František stanovil čtyři podmínky:

- a) každý musel vrátit všechnen nespravedlivě nabytý majetek;
- b) veřejně a bez odkladu se usmířit s nepřáteli;
- c) odhodlat se věrně zachovávat přikázání Boží a církevní a vedle toho předpisy řeholní, a konečně

Sv. František se dělí svým pláštěm, Giotto, Bazilika sv. Františka, Assisi

d) každý, kdo žil ve stavu manželském musel být výslovně nebo alespoň mlčky dané svolení druhého manžela.

Po přijetí do řádu byl každý upozorněn na to, že žádné ustanovení řehole nezavazuje pod těžkým hříchem. Třeba tedy hlavní páka, totiž bázeň před věčnými tresty, tu byla vyloučena a jednalo se jen o dobrou vůli a lásku, přesto se řád nesmírně rozšířil v mnoha národech. To vše je nepřekonatelný důkaz toho, že církev je daleko mocnější než všichni zákonodárcové dohromady, že její láska je mocnější než meč a že jen ona je s to otevřít národům cestu pravé svobody a života.

Nejdříve se František snažil uspořádat vnitřní život, jádro rodiny, protože každá obnova musí započít srdcem - rodinou. Proto také František ve své řeholi poroučí, aby se bratři a sestry třetího řádu šatili prostě a jednoduše a také aby jejich domácí nářadí a náčiní bylo prosté, bez zbytečné nádhery. Každý měl žít tak, jak se to srovnává s jeho stavem; o to měl pečovat každý člen řádu, aby byla z duše vyhlazena všeliká touha po bohatství a rozkošnictví. Podobně také měla být vykořeněna žádostivost těla a očí, jež pochovala starý stát římský a řecký a až dodnes nahlodává moderní státy. Z toho důvodu také František zakazoval bratřím a sestrám třetího řádu navštěvovat neslušná divadelní představení a zúčastňovat

se rozličných, pro ně nehodících se slavností a světských radovánek. Jejich život měl být pokorný, umrtvený, prostý, posvěcený modlitbou. Nemocní a ani pracující lid nebyli však zavázáni k zvláštním postům a umrtvování. Aby učinil přítrž škodlivým zmatkům a soudním rozepřím, nařídil František, aby každý, jakmile vstoupí do třetího řádu, zhotovil poslední vůli o svém majetku. Vřele kladl všem členům na srdce, aby žili pospolu v bratrské lásce a varovali se různic a svárů. Vyskytl-li by se někde nějaký spor, měli se vši silou vynasnažit brzy jej urovnat. Kdyby se to však nepodařilo, měla být sporná záležitost předložena zákonitému soudci, aby byl mír co nejrychleji obnoven.

Zakazoval přísahu, dovoloval ji členům řádu jen v nejnútnejších případech, např. k zjednání pokoje, potvrzení víry, odstranění pomluvy nebo k nějakému svědectví. Nikdy však nedovoloval členům přísahu, kterou by se zavazovali stát při té či oné politické straně, čímž ovšem nezakazoval věrnou přichylnost a oddanost k vlasti, jejím zájmům a zákonům, neboť všechny moudré a spravedlivé zákony jsou vždy v nejkrásnějším souladu se zájmy a zákony veliké a věčné vlasti, církve Ježíše Krista.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

O těch, kteří konají pokání

Ve jménu Páně! Všichni, kteří milují Boha celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou a milují své bližní jako sami sebe, mají v nenávisti svá těla s jejich neřestmi a hříchy, přijímají Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista a přinášejí plody hodné pokání: Ó jak blažení a požehnaní jsou

ti muži a ženy, když toto činí a v tom vytrvají, neboť *na nich spočine Duch Hospodinův a učiní si u nich přibýtek a domov, a jsou dětmi nebeského Otce, jehož skutky činí, a jsou snoubenci, bratry a matkami našeho Pána Ježíše Krista. Snoubenci jsme tehdy, když v Duchu svatém se spojuje věrná duše s naším Pánem Ježíšem Kristem. Jeho bratry jsme, když plníme vůli nebeského Otce. Matkami pak jsme, když ho nosíme ve svém srdci a ve svém těle díky božské lásce a čistému a upřímnému svědomí; rodíme ho skrze svaté konání, které má druhým svítit jako vzor.*

Sv. František z Assisi „Slova života a spásy“

Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00 Praha;
tel.: 222 316 014

Žalm 50: Smiluj se nade mnou, Bože

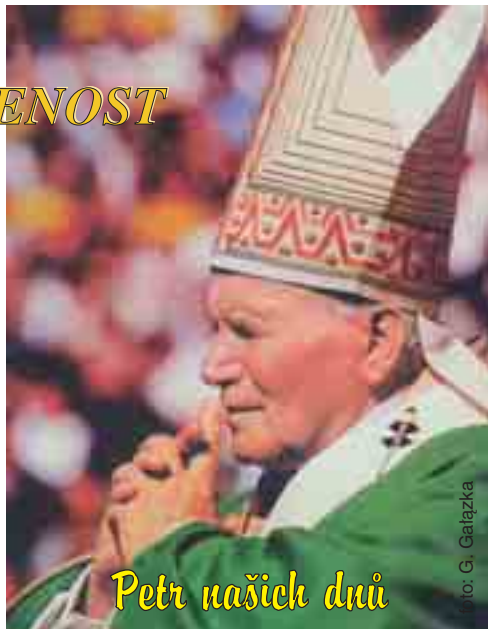
POKORNÁ ZKROUŠENOST NAD HŘÍCHY

Generální audience 30. července 2003

Už po čtvrté nasloucháme během našich úvah o liturgii chval veršům slavného *Miserere*, 50. žalmu. Je totiž zařazen každý pátek, aby se stal oázou meditace, v níž se dá odhalit zlo, jež se zahnízdí ve svědomí, a pak prosit Pána o očistění a odpuštění. Vždyť jak vyznává žalmista v jiné prosbě, „před tebou nikdo z živých není spravedlivý“ (Ž 142,2). V knize Job stojí: „Což může být člověk před Bohem spravedlivý a čistý ten, kdo se zrodil z ženy? Jestliže ani měsíc nesvítl jasně, nejsou-li ani hvězdy čisté před jeho zrakem, což teprve lidský červ, lidský sen, červíček pouhy!“ (25,4-6).

Silná slova, dramatické věty, které chtějí ukázat celou vážnost a tíhu hranic a křehkosti lidského tvora, jeho zvrácenou schopnost rozsévat zlo a násilí, nečistotu a lež. Nicméně poselství naděje tohoto *Miserere*, jež žaltář klade do úst Davidovi, obrácenému hříšníkovi, je toto: Bůh může „zahladit, obmýt, očistit“ vinu vyznanou se zkroušeným srdcem (srv. Ž 50,2-3). Hospodin říká skrze hlas proroka Izaiáše: „I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělají jako sníh. I kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna“ (Iz 1,18).

Tentokrát se krátce zastavíme nad závěrem 50. žalmu, nad závěrem plným naděje, protože modlíci se člověk je si vědom, že mu Bůh odpustil (srv. vv. 17-21). Jeho ústa už hlásají světu chválu Hospodina, a tak dosvědčují radost, kterou zakouší duše očistěná od zla, a proto zbavená výčitek svědomí (srv. v. 17). Modlíci se člověk (*orant*) naprosto jasně dosvědčuje jiné přesvědčení tím, že navazuje na opakované učení proroků (srv. Iz 1,10-17; Am 5,21-25; Oz 6,6): obět, jež se víc líbí Pánu a stoupá k němu jako vůně a příjemná svěžest (srv. Gen 8,21), není celopal býků a beráneků jako spíše „zkroušené a pokorné srdce“ (Ž 50,19).

Petr našich dnů

foto: G. Galazka

Následování Krista, text Tomáše Kempenského tak drahý křesťanské duchovní tradici, opakuje totéž napomenutí jako žalmista: „*Pokorná zkroušenost nad hříchy je pro tebe obět, jež se ti líbí, vůně příjemnější než kouř kadidla... V ní se očisťuje a obmývá každá nepravost*“ (III, 52, 4).

Žalm pak končí neočekávaným způsobem docela odlišným výhledem, který se zdá dokonce rozporný (srv. vv. 20-21). Od poslední naléhavé prosby hříšníka se přechází k prosbě o znovuvybudování města Jeruzaléma, a to nás přenáší z doby krále Davida do doby zničení města po staletích. Na jedné straně, když v 18. verši vyjádřil Boží odmítnutí obětí zvířat, žalm ohlašuje v 21. verši, že se mu tyto oběti zalíbí.

Je jasné, že tento závěrečný úryvek je pozdější dodatek, udělaný v době vyhnanství, který chce v jistém smyslu upravit, nebo aspoň doplnit výhled davidovského žalmu. A to ve dvou bodech: na jedné straně se nechtělo, aby se celý žalm omezil na prosbu jednotlivce; bylo třeba myslet na žalostnou situaci celého města. Na druhé straně se chtělo zmenšit Boží odmítnutí obřadných obětí; toto odmítnutí nemohlo být ani úplné ani definitivní, protože se jednalo o kult předepsaný samým Bohem v *Torah*. Kdo

doplnil žalm, měl platnou intuici: pochopil nezbytnou potřebu, jakou mají hříšníci, potřebu obětího zprostředkování. Hříšníci nejsou schopni se sami očistit; nestačí dobré city. Vyžaduje to vnější účinné zprostředkování. Nový zákon odhalil plný smysl této intuice tím, že ukáže, že Kristus obětí svého života vykonal dokonalé obětího zprostředkování.

Svatý Řehoř Veliký ve svých Homiliích na Ezechiela pěkně vystihl rozdíl výhledu, který existuje mezi 19. a 21. veršem *Miserere*. Navrhuje tam výklad, který také můžeme přijmout, a tak zakončit svou úvahu. Svátý Řehoř aplikuje 19. verš, který mluví o duchu zkroušenosti, na pozemskou existenci církve a 21. verš, který mluví o celopalu, na církev v nebi. Velký papež říká: „*Svatá církev má dva životy: jeden vede v čase, druhý dostává na věčnos-*

ti; v jednom se namáhá na zemi, druhým je odměňována na nebi; v jednom sbírá zásluhy, v druhém se už těší z nasbíraných zásluh. O první oběti bylo řečeno: 'Zkroušený duch, to je oběť Bohu' (Ž 50,19); o druhém je napsáno: 'Tehdy se ti zalíbí oběti spravedlnosti, zápaly a celopalý' Ž 50,21) ... v obou se oběťují těla, protože zde je oběť těla jeho umrtvování, tam nahoře obětování těla je sláva vzkříšení ve chvále Boha. Tam nahoře se bude obětovat tělo jako celopal, aby bylo přeměněno ve věčnou neporušitelnost, nebude už žádný konflikt a nic smrtelného, protože bude celý trvat, zapálený láskou k němu ve chvále bez konce“ (Omélie su Ezechiele 2, Roma 1993, str. 271).

(Přeložil Josef Koláček SJ)

S Pannou Marií o důstojnost mateřství

Tvé narození, panenská Bohorodičko, přineslo radost celému světu; z Tebe nám vzešlo slunce spravedlnosti, Kristus, náš Bůh; On z nás sňal kletbu a dal nám požehnání, přemohl smrt a daroval nám věčný život.

Těmito slovy Denní modlitby církve oslavujeme Matku Boží dne 8. září ve svátek jejího narození. Je to jeden z nejstarších mariánských svátků. Církev obvykle neoslavuje narozeniny, ale den smrti, který je vlastně narozením k novému životu ve věčné blaženosti.

Od tohoto pravidla církev odstoupila pouze ve třech případech. První je sám Ježíš Kristus, Syn Boha živého. Druhou výjimkou je Jan Křtitel „největší mezi těmi, kdo se narodili z ženy“, který „je více než prorok“ (srov. Lk 7,26) a který přišel, aby připravil cestu Pánu. Další výjimkou je Panna Maria, která byla uchráněna od dědičného hříchu a jako Matka Boží sehrála zcela výjimečnou roli v dějinách spásy. Maria obdržela život od Toho, kterému sama dala život jako Matka v řádu pozemského rození. Církev Ji nazývá *Rodičkou svého Stvořitele* a zdraví Ji slovy *Dcero svého Syna*. Tento „nový život“ Maria obdržela v takové plnosti, která odpovídá lásce Syna k Marii, a tudíž důstojnosti Božího mateřství.

Svátek Narození Panny Marie Ji představuje jako tu, která zvětšuje světu příchod Spasitele, podobně jako hvězda jitřní zvětšuje východ slunce. Narození blažené Panny Marie osvitilo svět ponořený do temnot a do stínu smrti. Ona byla přítomna v Boží mysli a z Jeho vůle obdržela výsadu Neposkvrněného Početí a Božího mateřství, které byly znamením příchodu nové éry a otevření cesty spasitelné milosti. Proto bylo nutné, aby Boží milost v Ní přešla přirozenost a zcela ji prostoupila. Milost utvářela Marii a předala Ji všechny duchovní a fyzické vlastnosti, které Maria měla předat člověčenství svého Syna. Když významný francouzský mariolog René Laurentin pronikal tato tajemství, napsal, že „základním posláním Marie je spojení Spasitele s lidským rodem“. Uvažujeme často o tom, jak totálně „musela být narozena z Boha“ ta Panna, ve které nepochopitelným způsobem, „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (J 1, 14).

Narození Panny Marie nás přivádí k zamyšlení nad důležitou rolí mateřství, které dává život

a rozhoduje o budoucnosti národů a světa, a proto máme k němu přistupovat s úctou a láskou. Bohužel v dnešní době v souvislosti s morální degradací, která vede k civilizaci smrti, mateřství prožívá období krize a je ze všech stran ohrožováno. Mnozí jsou přesvědčeni, že proti mateřství se spojují mocní tohoto světa, kteří se snaží všemi možnými způsoby omezit počet porodů s odůvodněním, že svět je ohrožen přelidněním. Mnoho finančních magnátů věnuje nesmírné peněžní částky na „kontrolu porodnosti“. Metody, které se používají, jsou velmi proradné. Doporučuje se taková sexuální výchova, ve které pohlavní soužití muže a ženy je prezentováno jako zábava a těhotenství jako nemoc, které je třeba se vyvarovat. Velmi zneklidňujícím jevem je propagování pomocí hromadných sdělovacích prostředků takových životních modelů, které pojmají mateřství jako projev zaostalosti, nedůstojný pro moderní ženu.

Velmi zřetelně je dnes také vidět ztráta citu pro krásu a radost, které souvisí s mateřstvím a otcovstvím. Odtud plyne nutnost ochrany důstojnosti rodiny a rodičovství. Co zachrání svět, ve kterém zůstanou zásoby surovin, ale vyhyne v něm člověk?

Je tedy třeba navzájem spolupracovat, ovlivňovat veřejné mínění, volit vhodné politiky. A k tomu je třeba se ještě modlit, aby byl uchráněn úsměv matek.

Tyto úkoly spočívají také na Rytířstvu Neposkvrněné, jehož zakladatel bojoval prostřednictvím časopisu *Rytíř Neposkvrněné* o svět naplněný dětmi a odevzdal svůj život za otce rodiny. Všichni členové Rytířstva Neposkvrněné by se měli zapojit do aktivit směřujících ke křesťanské obnově rodin. Především je třeba starat se o to, aby rodiny byly pevně zakotveny v Bohu a stávaly se domácími církvemi. Za každých okolností je třeba chránit svatost a nerozlučnost manželství. Vytrvale je třeba chránit rodinný život před nemravností, alkoholismem a různými jinými neřády. Snažme se všemi možnými způsoby vychovávat děti a mládež v křesťanském duchu a chránit je před organizovanou demoralizací a destruktivním vlivem falešných vychovatelů.

S důvěrou se obracíme na Matku Boží a v Ní nalezneme jistou pomoc ke kultivování křesťanského způsobu života, života v plnosti a ve skutečném štěstí. Morální zdraví rodin, které se modlí společně, bylo a vždy bude základem církve a národa. Nezapomeňme, že naše budoucnost záleží na rodnách.

Rytíř Neposkvrněné

freska Narození Panny Marie od Domenica Ghirlandaia, Capella Tornabuoni, Santa Maria Novella, Florencie

Početné rodiny

„Církev si je vědoma, že manželství a rodina patří k nejcennějším statkům lidstva. Chtěla by promluvit a nabídnout svou pomoc těm, kdo už znají cenu manželství a rodiny a chtějí podle toho žít, těm, kdo v nejistotě a soužení hledají pravdu, jako i těm, kterým se nespravedlivě brání, aby v životě svobodně uskutečňovali svou představu o rodině. Církev jedny podporuje, jiné poučuje a dalším pomáhá, a tak nabízí své služby všem lidem, kteří se znepokojují o osud manželství a rodiny.“

apoštolská adhortace Familiaris Consortio, 1

V naší zemi existuje spousta politických stran, hnutí, spolků, organizací, nadací, bratrstev a jiných společenství. Naše společnost se také stává velmi citlivá zvláště na ochranu různých trpících, strádajících a menšin.

V apoštolském listu sv. otce Jana Pavla II. *Růženec Panny Marie* vyzývá papež k modlitbě za mír a rodiny - obojí je v současném světě v největším ohrožení a přitom jedno i druhé je tak důležité pro život člověka.

V listu našich biskupů „*Pokoj a dobro*“ k sociálním otázkám ze září r. 2000 se v článku 51 uvádí: „*Společnost má vytvářet podmínky pro stabilitu rodiny (...), vždyť pro systém sociální výchovy se ukazuje být jako optimální počet čtyř až pěti dětí v rodině.*“ V současné době, jsou však u nás rodiny s více dětmi tou nejvíce opomíjenou, sociálně nejpostiženější skupinou obyvatel.

Evropa i náš národ vymírá - to je skutečnost, na které máme i my křesťané svůj podíl. Při uzavírání manželství s úsměvem a určitou opravdovostí odpovídáme „*Ano*“ na otázku - „*Přijmete děti od Pána Boha ochotně a budete je vychovávat podle Božího zákona?*“ Manželé, kteří tento slib důsledně naplňují, se setkávají s nečekanými problémy, minimálním pochopením, často skrývaným nebo otevřeným posměchem.

Pomoci rodinám s více dětmi po materiální stránce je dobré - ale je to všechno? Podle našich zkušeností je také potřeba pomáhat jim po morální a duchovní stránce, aby si nepřipadaly jako „*nenormální*“. Aby se vzájemně povzbuzovaly na cestě života, v které chtějí žít podle učení církve, chápat úžasné

požehnání Boží v každém dítěti, které jim Pán Bůh svěřuje.

V těchto rodinách je úžasný poklad, který samy nedokážou objevit, protože až příliš naslouchají posměškům okolí, které po většině praktikuje kulturu smrti, jsou často osamoceny, mají velké problémy zvláště s výchovou dětí, potřebují pomoc a povzbuzení.

K tomu by mohlo posloužit jejich vzájemné setkávání. Proto se obracíme na Vás, čtenáře, abyste dali následující návrh k nahlédnutí rodinám s více dětmi nebo nám zaslali jejich adresu.

V některých evropských zemích právě toto existuje ve formě „**Hnutí početných rodin**“. V roce 2002 měly své evropské setkání ve Španělsku.

Náš návrh na založení hnutí (naznačený v několika bodech) je výzvou k diskusi. Za všechny připomínky, návrhy a podněty budeme velmi vděční.

Členy hnutí se mohou stát rodiny s minimálním počtem pěti dětí.

Lidé, kteří tento požadavek nemohou splnit, ale souhlasí s myšlenkami hnutí, se mohou stát jeho **příznivci**.

Alespoň jednou za rok se členové a příznivci hnutí setkají na tzv. „Dni početných rodin“. Hlavní náplní dne by bylo slavení mše sv. s následujícím programem.

Alespoň třikrát až čtyřikrát do roka vydat časopis hnutí. Na jeho stránkách by měly početné rodiny a jejich příznivci najít odpovědi ze strany odborníků a duchovních na jejich všední i méně všední problémy. Jeho součas-

tí by bylo vzájemné predávaní vedomostí a zkušeností členú a príznivcú hnutí.

Celé toto dílo vkládáme do rukou sv. Josefa, jako hlavy sv. Rodiny Nazaretské a Panny Marie, Královny rodin, naší rodačky svatě Zdi-

slavy, patronky rodin, a sv. Cyrila a sv. Metoděje, kteří sami pocházeli z početné rodiny.

*Na Vaši spolupráci na tomto díle se těší
P. Jan Peňáz, jáhni Petr Šplouchal a Ladislav Kinc.*

Kontakní adresy:

P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, tel 566522101

jáhén Petr Šplouchal, Bílovická 42, 614 00 Brno - Obrány, , t.č.545227709

jáhén Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79, , t.č. 516463315 nebo 606948970

Modlitba matky

Bože, ďakujem Ti. Ďakujem Ti za veľkú milosť, ktorú si mi preukázal. Budem matkou. Čakám dieťa, malé bezbranné dieťaťko. Chlapca alebo dievčatko? Ešte vo mne spí. Mám účasť na Tvojom veľkom stvoriteľskom diele. Z nepatrného tvorčeka budem tvoriť človeka. S tvojou pomocou ho budem vychovávať.

Bože, aký si neskonale dobrý! Veď to bude moje dieťa! Moje a môjho muža. A Tvoje tiež. Bože môj! Ty si nám dal dar vzájomnej lásky. Pred Tebou sme si sľubovali lásku a vernosť. Ty si nás povolal k úlohe rodičov. Bez Teba nie sme nič, s Tebou môžeme všetko.

Sľubujem Ti, že dieťa, ktoré sýtím svojou krvou a vnímam celou hĺbkou svojej bytosti, povediem k Tebe. Veď keď sa k Tebe modlím ja, vtedy moje dieťa, moja neoddeliteľná časť, modlí sa tiež. Prosím za všetky bezbranné tvory, ktoré sa z rozhodnutia matiek a iných ľudí nesmú narodiť. Nesmú sa stať ľuďmi tohto sveta. Odpusť, Bože!

Všetky ťažkosti tehotenstva, a nie je ich málo, všetky nevoľnosti, mdloby a slabosti obetujem Ti za všetky nenarodené deti. Mária, Matka Božia, Ty poznáš ťažkosti budúcih matiek. Keď si nosila pod srdcom svojho Syna, prežívala si ich tiež. Oroduj za nás, oroduj za doposiaľ nenarodené deti, oroduj za otcov, oroduj za celé rodiny!

Kiež by sa smeli narodiť všetky deti a poznať tvojho Syna, nech nebo nie je len plné anjelov, ale i rodin!

Dieťa - ako šťastne to znie!

Dieťa - ako náročne to znie!

Dieťa - ako zodpovedne to znie!

Dieťa - ako lásky je v tomto slove!

Srdce tepe: dieťa, dieťa, dieťa!

Bože môj, aké krásne boli prvé chvíle manželstva, žiť pre milovanú bytosť s Tvojím požehnaním. Bože, o koľko krajšie je žiť spoločne pre bytosť ešte nenarodenú, Tebou nám zverenú. Ďakujem Ti z hĺbky duše! A prosím za všetky matky sveta.

Mária P. (převzato z Posol 5/2002)

Piráctví dosud neskončilo

Příběhy o pirátech, přepadajících obchodní lodě, které jsme jako děti přímo hltali, nejsou žádnou fikcí, nýbrž realitou v současném Polsku. Nejedná se sice přímo o napadení a oloupení, ale o agresivní útok na svobodu a zákony suverénního státu s úmyslem zabít. Do přístavu Wladyslawów protiprávně bez souhlasu polských orgánů pronikla koncem června holandská loď „Langenort“, na jejíž palubě se nacházela potratová klinika. Akci zorganizovaly holandské feministky ze sdružení „Ženy na vlnách“. Protože v Polsku jsou možnosti potratů zákonem silně omezeny, chtěla tato organizace „nabídnout“ Polkám beztrestné usmrcení nenarozeného dítěte na moři mimo oficiální polské území. Sekretář Polské biskupské konference mons. Piotr Libera prohlásil: „Toto je loď smrti. Když mluvíme o katastrofě ekologické, můžeme vidět podobnou analogii i s tímto plavidlem, které je symbolem katastrofy antropologické.“

„Langenort“ již dříve protiprávně narušil břehy Maltské republiky a svobodného Irsku s tím samým záměrem. Obě země právě tak jako Polsko mají restriktivní potratové zákonodárství, které by chtěly nejrůznější mezinárodní organizace, bojující za údajné „právo ženy na svobodnou volbu těhotenství“, liberalizovat. Na to tlačí i Evropská unie, jak dosvědčuje nedávný Raport dánské poslankyně Sandbaeckové, schválený Evropským parlamentem. Podle něj budou mít členské státy EU povinnost financovat potraty v rozvojových zemích v rámci „humanitární pomoci“.

Je zajímavou analogií, že totalitní státy, které uzákonily interrupce jako první, rovněž mluvily o „humanitární pomoci“. V Sovětském svazu byla vražda nenarozených legalizována už r. 1920 s odůvodněním, že jde o „humanitární pomoc“ ženám, jež se prý až do komunistické revoluce nacházely „v otroctví mužů“. Nacistické Německo povolilo potraty r. 1943 pro Polky a Židovky - také prý jako „humanitární pomoc“, neboť příslušnice těchto národů se nacházely v těžkých životních podmínkách (dodejme: dostali je tam právě nacisté). Ironií osudu v současné době producentem abortivní pilulky RU 486, lživě prezentované jako „jen“ antikoncepční, je francouzská filiálka německého farmaceutického gigantu, který změnil po válce název a předtím vyráběl kyanidový plyn cyklon B, používaný v osvětimských komorách smrti.

Zastánci potratů vždy balamutili veřejnost falšováním statistik, jak dosvědčuje ve filmovém dokumentu „Němý výkřik“ známý gynekolog, bývalý potratář a později vášnivý odpůrce potratů a katolický konvertita Bernard Nathanson. Tak je tomu i dnes, kdy celosvětová „Společnost pro plánování rodičovství“ straší v případě zákonného zákazu údajným nárůstem „ilegálních a neodborně prováděných abortů“, které prý ohrozí život žen. Polské oficiální statistiky naopak dokazují, že nic z toho se nekoná. Sám český ministr vnitra Stanislav Gross ve zprávě pro média před několika měsíci potvrdil, že ze strany našich severních sousedů neprobíhá žádná „potratová turistika“, jak ji prorokovali zastánci legality interrupcí. Počet usmrcených nenarozených dětí od restriktivních opatření r. 1993 v Polsku podle oficiálních údajů ministerstva zdravotnictví dramaticky poklesl. V r. 1990 to bylo za rok 60 tisíc provedených interrupcí, v r. 1993 už jen 1240 a v r. 2001 spadlo toto číslo na 124. Polské ministerstvo zdravotnictví také vyvrací fámy o velkém počtu ilegálních, do statistik nezapočítatelných pokoutních potratů. Samozřejmě existují gynekologové, kteří je za drahé peníze ve svých ordinacích provádějí, nicméně kdyby se jednalo o masově rozšířený jev, muselo by se to projevit také na zvětšeném počtu zdravotních komplikací a úmrtí těhotných žen, neboť privátní ambulance nedisponují takovými prostředky jako kliniky, tudíž riziko je tady vždy větší. Jenže čísla

zdravotních komplikací a úmrtí těhotných žen od zpřísnění potratového zákona výrazně klesají, což je důkazem, že ilegální interrupce jsou v Polsku opravdu řídkým jevem.

Není rovněž pravdou, že umělá antikoncepce snižuje počet prováděných potratů. Profesorka J. E. Smithová z univerzity v Dallasu (USA) sděluje výsledky svých výzkumů: „Podstatný rozdíl mezi antikoncepcí a přirozeným plánováním rodiny spočívá v tom, že ženy, které jdou na potrat, v naprosté většině užívaly předtím antikoncepci, zatímco ženy, jež si zvolily přirozené metody, téměř nikdy neukončují těhotenství....Umělá antikoncepce odstraňuje ze sexuálního styku element vzniku nového života. Vyvolává představa, že těhotenství je poruchou a nikoli přirozeným důsledkem, na který se lidé musí připravit. Tak se potrat stává při selhání antikoncepce řešením problému nechtěného těhotenství...“ Další odborník, profesor Josef Roetzer, říká: „Když promýšlíme smysl biblické výzvy stát se jedním tělem a smysl poznání druhého člověka, tak každá forma antikoncepce je v rozporu s Božími plány s manželstvím. Boží vůlí jsou plodné a neplodné dny, což má člověk vděčně přijmout.“ Proti antikoncepci mluví i to, že stále více preparátů může ničit už oplodněné vajíčko, čili je zároveň i abortivní, což se ženám zatajuje.

Další nebezpečným mýtem je povinná školní sexuální výchova. Její propagátoři tvrdí, že údajná „včasná informovanost“ už 6-10 letých dětí o sexu a antikoncepci přispívá ke snížení potratů. Ve skutečnosti v USA, které mají už dlouhou „tradici“ v sexuální výchově na školách, za posledních 30 let navzdory hojně nabídké antikoncepce vzrostl počet těhotenství nezletilých o 800 procent, z nichž většina šla na potrat. Tutéž statistiku, potvrzenou ministerstvem školství a zdravotnictví, vykazují v Evropě Německo, Francie a Velká Británie, které už přes dvacet let praktikují sexuální výchovu na základních školách.

Boj na obranu nenarozeného života však nemůže být účinný, dokud nebude spojen

foto: archiv

s pomocí ženám, nacházejícím se v těžkých situacích. Potrat je často důsledkem osamocení, konfliktu s manželem, alkoholismu v rodině, strachu z bídy. Konzumní materialismus současnosti neposkytuje oporu ženě v krizovém stavu. Média se nenamáhají sdělit, že existují církevní azylové domy pro osamělé matky a možnosti adopce dítěte. Poslanci J. Karas, J. Kasal a P. Pleva navrhují kromě trestního postihu lékařů provádějících interrupce i právo na anonymní porody.

Legislativní iniciativa poslanců Karase atd. dosáhla toho, co zamýšlela: vyvolala diskusi o problematice. To je první krok k možné nápravě. Vymírání našeho národa (což je problémem i jinde v Evropě) si dříve či později vynutí změny v tomto směru. Pan poslanec Karas uvádí, že ročně je zabíjeno cca 30 tisíc nenarozených dětí, přitom ale taktéž ročně nás početně ubývá o 20 tisíc. Stačí tedy, aby potraty klesly alespoň na třetinu současného stavu - a nemusíme mít obavy, že za pár desítek let nebude dostatek občanů v produktivním věku, schopných financovat naše důchody. Je to tak prosté a přitom tak složité. Nauka Katolické církve to hlásá po staletí nepřetržitě a beze změny. Když ji lidé neposlouchají, krize sociálního systému jim to připomene stejným způsobem, jako Bůh Egypťanům v čase exodu Izraelitů.

Radomír Malý

Údaje byly čerpány z GN 27/2003
a Information FMG 1-2/2003

Vídeň 1683

V roce 1683 ohrožovaly celou Evropu turecké výboje. Mohamedánská vojska postoupila až k Vídní. Zdálo se, že pro obleženou Vídeň ani pro křesťanství už neexistuje žádná pomoc. V této těžké situaci vyslal papež Inocenc XI. posla k polskému králi Janu III. Sobieskému s prosbou, aby jim přispěchal na pomoc. Také od rakouského císaře přišel posel a úpěnlivě prosil o pomoc. Avšak polský sněm byl s ohledem na prázdnotu královskou pokladnu a válkami vyčerpanou zemi nerozhodný... Tehdy k rozhodnutí napomohl velený otec Stanislav Papczyński, královský zpovědník. Ten v modlitbě úpěnlivě prosil Pannu Marii o radu. Matka Boží se zjevila svému ctiteli a ujistila ho o vítězství. Nařídila, aby šli k Vídní a bojovali. Králův zpovědník pak předstoupil před krále, senát, papežského legáta a takto k nim promluvil: „Ujistuji tě, králi, jménem Panny Marie, že zvítězíš a proslavíš sebe, své rytíře a svou vlast nesmrtelnou slávou.“

Když král Sobieski slyšel, že sama nebeská Královna projevila svou vůli, zahájil tažení na Vídeň s asi dvaceti sedmi tisíci vojáky. Před tím se však zastavil na posvátném poutním místě na Jasné Hoře u Černé Madony, kde se celý den horlivě modlil a přísluhoval při mši svaté. V Krakově vykonal pouť do sedmi kostelů a 15. srpna, na svátek Nanebevzetí Panny Marie, opustil město a připojil se k vojsku, které, pod velením svých hejtmanů, vyrazilo dříve.

Zpráva, kterou přinesl královský kurýr Marysience, králově manželce, se bleskově roznesla po celém Krakově. Lidé vycházeli z domů a shromažďovali se v kostelích. Modlili se a postili. V té době Sobieski došel k Vídní a stanul na vrcholu kahlenberského pahorku. Odtud polské vojsko spolu se spojenci mělo výhled na nepřátelskou armádu, která čítala přes sto tisíc vojáků. Tento pohled byl pro obránce ochromující. Král si však všimnul chyby ve velení nepřátel a považo-

val to za první znamení Boží pomoci. Další den, 12. září, se Sobieski účastnil tří mší svatých, přijal Nejsvětější Svátost a v modlitbě odevzdával sebe a celé své vojsko do ochrany Nejsvětější Matky, přičemž v úkonu nejhlubší pokory ležel na zemi. Chtěl, aby všechno neslo Její pečeť, a proto dal svým rytířům heslo: „Ve jménu Panny Marie - Pane Bože, pomoz!“

Ve dvě hodiny odpoledne vyrazili do boje se zpěvem národní písně „Bogurodzica“. Sobieski stál na pahorku a dřevem Svatého kříže a ostatky svatých žehnal bojovníky. V klíčovém okamžiku se připojil k bojujícím a velel husarům. Jak to dopadlo? Turecká přesila se rozpadla v prach. Toho dne padlo na dvacet tisíc tureckých vojáků. Na straně obránců padl asi jeden tisíc vojáků.

Král Sobieski toto vítězství nepřipisoval sobě, ale Bohu a Nejsvětější Matce a říkal: „Přišel jsem, viděl jsem a Bůh zvítězil.“ Také napsal papeži dopis, ve kterém ho prosil, aby den 12. září ustanovil svátkem Jména Panny Marie jako výraz vděčnosti a svědectví pro všechna pokolení, že mocí tohoto jména bylo dosaženo tak velikého vítězství. Tento svátek se do dnešního dne připomíná v církvi.

Za zmínku stojí ještě jedna zajímavá skutečnost. V době, kdy rytíři bojovali u Vídně, se vydalo na cestu Krakovem „duchovní vojsko“ a pochodovalo od katedrály na Wawelu k slavnému Mariáckému kostelu na náměstí. V procesí, kterého se účastnily nespočetné zástupy lidí, byla nesena Nejsvětější Svátost a milostný obraz Matky Boží Růžencové. Po cestě, při předem připravených oltářích, se konala zastavení, kázání a modlitby. Za Nejsvětější Svátostí kráčela sama královna v černých kajících šatech a za ní královský dvůr, v počtu přes tisíc lidí. Následovalo asi šest set řeholníků, kteří nesli relikvie různých svatých, dále šlo na padesát patricijů s hořícími svícemi kolem obrazu Nejsvětější Matky.

V ten den se všichni občané Krakova soustředili na modlitbu růžence. Obchod ustal, nikdo nemyslel na výdělek, dokonce ani na jídlo. Důležité bylo jen jedno: vyprosit vítězství. Dnešní člověk možná o tom pochybuje, ale tehdejší kroniky říkají: „není o tom dubium (tzn. pochybnosti), že Krakov vymodlil vítězství...!“

*P. J. Orchowski „Tryptyk Różańcowy“
překlad bb*

Obránce Vídně blahořečen

Italský kapucínský kněz Marco d' Aviano, který sehrál rozhodující roli r. 1683 při obraně Vídně před Turky, byl letos 27. dubna v Římě prohlášen blahoslaveným. Tomuto asketicky žijícímu kapucínovi, jenž působil jako papežský legát u dvora císaře Leopolda I., se podařilo zdánlivě nemožné: vlivem své charismatické osobnosti sjednotil znesvářené vojevůdce křesťanského vojska, které potom vystoupilo jako jeden šik do boje proti tureckému obležení.

Glaube und Kirche

Cesta na Kahlenberg

Mohl jsem se zúčastnit cesty na Kahlenberg u Vídně, za účelem hledání památek na polského krále Jana Sobieského, který na cestě do Vídně projížděl se svým vojskem našim krajem a rozbil svůj tábor se svou družinou na jednu noc v blízkosti Modřic u Brna. Bylo to tehdy, když Vídeň byla již šedesát dnů obléhána Turky a situace vídeňských obránců byla beznadějná. Na památku vítězství nad Turky byla na kopci Kahlenbergu umístěna na kostele sv. Josefa pamětní deska.

Naše cesta do Vídně proběhla hladce. Z Vídně pak nejkratší cestou přes Nussdorf po Kahlenbergstrasse přímo k uvedenému kostelíku. Podle mapy to je úzká silnička, vedoucí mezi vinicemi a poli asi 8 km, kde skoro na jejím konci byla náhle u cesty

umístěna výstražná tabule zákazu vjezdu všech motorových vozidel. Zeptali jsme se místního občana, jak se dostat dál, a on řekl, ať tam pojedeme, protože jsme už u cíle. Popojeli jsme asi padesát metrů, když se náhle v protisměru objevil služební vůz rakouské policie. Strážník se nás zeptal, zda jsme si vědomi dopravního přestupku a my jsme už počítali, co to bude stát. Vysvětlili jsme mu, že hledáme kostelík sv. Josefa a památku na polského krále Jana Sobieského a že jsme podle mapy o žádném zákazu nevěděli. Strážník naši námitku uznal a po zkontrolování cestovních dokladů nás nechal dojet poslední zbytek cesty s poznámkou, že se touto cestou rozhodně nesmíme vracet, že nahoře uvidíme jinou silnici, po které se dá sjet dolů. S ulehčením jsme dojeli šťastně k našemu cíli. Kostelík stojí na pěkném, vydlážděném prostranství s velkým parkovištěm, ze kterého je krásný výhled na Vídeň. Na vnější straně kostela je umístěna pamětní deska připomínající návštěvu papeže Jana Pavla II. ve výroční den bitvy o Vídeň před 300 lety, dne 12. května 1683. Kostel je otevřen od 10 hodin, takže jsem měli možnost si prohlédnout jeho okolí. V těsné blízkosti je vybudovaná televizní věž v nadmořské výšce 500 m, restaurace a několik domků. Mezitím přijel také autobus s polskými turisty z Wadowic na prohlídku památky, jako my. Ještě před desátou hodinou přišel staříčkový polský

kněz, který pozval přítomné na prohlídku kostela, ve kterém je umístěno také malé muzeum. Seznámil přítomné obsírným výkladem o oné události před 320 lety a s výrokem Jana Sobieského, který po bitvě řekl: *Veni, Vidi, Deus vincit.* - Přišel jsem, viděl jsem, Bůh zvíťazil. V muzeu je vidět několik obrazů představujících bitvu, model tehdejšího velkého kláštera, který byl dvakrát vypálený a ze kterého zůstal do dneška jen ten malý kostelík. V pozadí muzea je malá kaplička, ve které se při své návštěvě pomodlil sv. Otec a krásné rytířské

brnění ozdobené orlími pery.

Po rozchodu jsme tam ještě postávali, když nás mladičkový polský průvodce naháněl do jejich autobusu v domnění, že patříme mezi jeho svěřence.

Pátrání po památkách z oné doby pak pokračovalo ve středu města v muzeu nazvaném Jagd und Rüstkammer, které se nachází v nynějším sídle rakouského prezidenta v Hofburgu. V jeho blízkosti stojí kostel sv. Augustina, na kterém je rovněž památní deska, podle které se tam po bitvě zúčastnil mše sv. zbožný polský král Jan Sobieski. Kostel je vystaven v gotickém slohu, byl v poslední době opraven a uvnitř od podlahy až ke stropu vymalován šedou, nevýraznou barvou. Od stropu visí ve třech řadách velké množství křišťálových lustrů, pro které není pomalu ani vidět na oltář.

Muzeum pak je pokladnicí nepřeborného množství krásných brnění všeho druhu, pro rytíře, muže, ženy, děti a koně. Brnění jsou hladká, ozdobená, leštěná se zlacenými reliéfy, leptaným vzory, ukázkou tehdejšího způsobu leptání, se stopami po bodnutí, drátěnými košilemi, rukávci, helmami, háky pro dřevce v rytířských soubojích a konečně řada vojenských šemíků.

V další části muzea jsou vykopávky z doby římské a řecké kultury, modely tehdejších divadel a chrámů, ale po památce na polskou výzbroj vojška Jana Sobieského ani památka.

Cestou zpátky k autu jsme prošli Naschmarktem, což je obdoba našeho Zelného trhu v Brně, ale trochu ve větší míře. Je to dlouhá ulice, obestavená z obou stran krámky a stánky, ve kterých se nabízí celoročně zelenina, čerstvé i sušené ovoce, sýry, mléčné výrobky a některé druhy potravin. Prodávající jsou nejen podle přízvuku, ale také turbanu na hlavě a barvy pleti převážně cizinci, kteří vychvalují své zboží, které je u každého to nejčerstvější, nejlepší a nejchutnější.

Táta fotoamatérem

Nedávno mě tu navštívili manželé, které jsem kdysi oddával. Mají čtyři děti a já vzpomínal na dobu, kdy se jim narodil jejich první - Jiříček. Říká se, že každý mladý *táta* se stává *fotoamatérem*. Fotí a fotí. To je malý na břišku, tu ve vaničce, tady na váze atd. Nebylo to tenkrát jiné ani s otcem Jiříčka.

Jednou přišel za mnou a povídá: „Otče, podívejte se, jak mi v Boskovicích pokazili film!“ A hned rozvinul kinofilm proti světlu, abych tu zkázu viděl. Dívám se zvědavě, vždyť jsem za ta léta pokazil taky nějaký ten filmový materiál. Zakroutil jsem hlavou a pak povídám: „Milý Jirko, nedávej vinu Boskovičákům. Jenom se podívej! Tady máš záběr podexponovaný, úplná tma, tady zase naopak přeexponovaný, další špatně zaostřený.“ Myslím, že na filmu byly tak tři, čtyři obrázky, které za něco stály! Tenkrát ještě u nás nebyly fotoaparáty jako dnes, kdy je to samá automatika, kde se všechno nastaví samo, stačí zmáčknout spoušť. Jirka měl aparát na tehdejší dobu opravdu dobrý, jen bylo třeba, aby se s ním naučil zacházet. Po nějaké době to zvládl a pak už to bylo opačně. Na kinofilmu se mu jeden či dva snímky nepodařily. Jinak by mohla většina fotografií jít na výstavu. Pochopil, že o kvalitě fotek rozhoduje on sám v té chvíli, když nastavuje parametry při focení.

Vícekrát jsem použil tuto Jirkovu zkušenost, když jsem například připravoval mladé lidi k sňatku. Často mi položili otázku, jak může Pán Bůh někoho zavrhnout. „Podívejte se. Měsíc je jako kinofilm. Má přes 30 obrázků, můžeme říci, že každý den je jako obrázek. A na nás záleží, jestli se nám podaří udělat jej hezký, nebo jej zkazíme. Když jsem doma či na pracovišti zlostný, protivný, neochotný, jak to může vypadat? Když se večer dívám zpátky, jak to probíhalo, když si musím přiznat, že to či ono jsem zase „přepískl“, tak obrázek toho dne nebude moc na dívání. Asi se jím příliš chlubit nebudu. Pěkné obrázky dá člověk do alba a rád je druhým ukáže. Ty nepodařené hodí do koše nebo přímo spálí. Pán Bůh, který je vševedoucí, nebude muset na konci našeho života rozvinovat film, ale přesto nám jej ukáže a řekne, co jsme tam zpackali, kde byla vina! A bude-li to špatně, člověk to sám určí ke spálení... Když to víme, snažme se, aby každý náš den byl jako dobrý obrázek a potom na konci bude radost, ne zahanbení.“

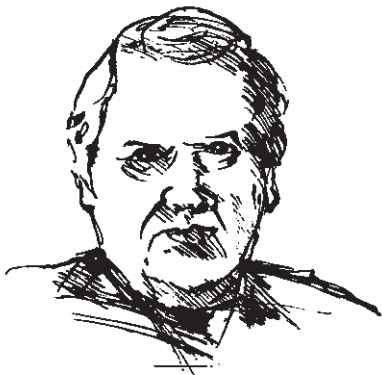
Z deníku Otce Jana Topenčíka

Vždycky by sis měl počínat tak, jako bys už dnes umíral.
Kdybys měl dobré svědomí, nebál by ses příliš smrti.
Proto by bylo lepší chránit se hříchu, než utíkat před smrtí.
Nejsi-li připraven dnes, jak budeš zítra?
Zítřek je nejistý den; a kdo ví, zdali se zítřka dožiješ?
Co nám prospěje dlouho žít, když se tak málo polepšujeme?
Dlouhý život ne vždycky napravuje, často spíš jen rozmnožuje viny.
Kěž jsme na tomto světě dobře prožili alespoň jediný den!

z Následování Krista

Síla dobrého příkladu

Evelyn Waugh

Evelyn Waugh, jeden z největších anglických satiriků dvacátého století, si poznamenal ve svém diáři, že s ukončením střední školy: *„Přestal jsem být křesťanem. Uvědomil jsem si, že už minimálně dva semestry jsem přesvědčeným ateistou, nebudu-li k tomu počítat nedostatek odvahy, abych si to přiznal sám před sebou.“* Přiznal, že jeho případ nebyl nijak výjimečný, protože alespoň polovina ročníku se hlásila k agnosticismu nebo ateismu. Nikdo jim nenabídl žádnou protilátku: *„Nepamatuji si, aby mi kdokoli nabídl k přečtení knížku o křesťanské filozofii.“* Ve skutečnosti většina učitelů a dokonce i někteří duchovní byli lidmi nevěřícími.

Waugh řekl, že jeho otevřené přiznání se k ateismu v okamžiku ukončení střední školy, neudělalo na něj žádný dojem. Netrpěl kvůli pocitu ztráty a nepocítoval také žádné oživení. Avšak jak si všiml, v jeho diáři se objevila sklíčenost. Přemýšlel dokonce o sebevraždě.

V Oxfordu ho jednou jeden přítel - katolík - pozval do Newman Society v katolickém centru, kde měl přednášku G. K. Chesterton. Chesterton udělal na Wauga dojem, přestože ten se považo-

val za člověka vychytralého a tvrdého. Až do konce života pak byl Chestertonovým přítelem.

Jak sám o sobě řekl, Waugh nebyl dobrým studentem. Neměl rád anglickou literaturu, a tak jeho hlavní činností bylo chození po návštěvách a akcích. Po ukončení studií na Oxfordu „plul s davem“. Stal se učitelem. K tomu ve svém diáři poznamenal, že *„škola mi zaplatí za učení malých chlapců. Myslím si, že to bude proklatě příšerné. Ale peníze jsou nejvíce užitečné pro někoho tak chudého jako jsem já.“*

V té době napsal knížku o básníkovi Dantem Gabrieli Rosetim. Seznámil se dívkou, s kterou se pak oženil. Její matka s tím nebyla spokojená, protože byl: *„mladým člověkem s nicotnými výsledky a s ještě nicotnějšími vyhlídkami“*. Avšak ve stejném roce se jeho první povídka *Decline*

PROTIKLAD

CHARLES FUSTER (1866-1929)

Řekl jsem: „Bytí - chiméra je.“
Leč zbývá pohár nudy jen,
Černý jed stéká přes okraje:
Běda! Vždyt trpím... Tedy jsem.

Řekl jsem: „Víra - stará báje.“
Leč trnu v tichu, jež je chlad,
Bojím se zůstat sám, když tma je
A Boha... Proto věřím snad.

Řekl jsem: „Vědění - to mámí!“
Leč sny, jež byly štěstím mým,
Teď rozbijí. A vidím maní,
Jak nicotné jsou... Proto vím.

Bojím se, popíraje Pána;
Bez víry plním zákon tvůj.
Jsem bytost skepsí rozervaná...
- Pane, smiluj se, polituj!

and Fall (Soumrak a pád) stala veľkým úspechom. Po ní nasledovali ďalšie povídky, po ktorých čtenári sahi s nemenším zájmom.

Prés tyto úspechy byl Waugh zoufale nešťastný. Vrátil se ke křesťanství, tentokrát však do katolické církve. Páter Martin D'Arcy, jezuita, se stal jeho duchovním vůdcem. Waugh považoval přijetí do církve za největší událost svého života. Nalezl zde pokoj.

Veliký vliv na něho měl vzorný životní příklad jisté katolické rodiny. Byli to inteligentní lidé: nenapodobovali dav, který jako by v poblázněném kolotoči přisedal z akce na akci, jak to dělala většina lidí, s nimiž se stýkal. Byli jiní. Jako lidé hluboce myslící se nacházeli mimo společnost, kde se nikdo příliš nenamáhal myšlením a nikdo neměl, co by mohl říci důležitého. Teprve

tehdy, když se seznámil s pravdami víry a učením církve, pochopil, proč tato rodina byla jiná.

Při seznamování se s učením církve a jejími dějinami byl natolik upřímný, že byl schopen přijmout to, co nemohl odmítnout. Kristus založil církev, což na základě evangelií bylo bez pochyby. Jenže kterou církev? Existovala pouze jedna starověká církev, a tou byla církev katolická, která existovala tehdy téměř dva tisíce let. Pater D'Arcy řekl o Evelynovi: „*Jeho největší touhou bylo poznat to, co zjevil Bůh, a ne to, co sám cítil.*“

Když se Waugh stal katolíkem, jeho přátelé byli rozmrzelí. Viděli pouze jeho vnějšek, neznali však hloubku jeho nitra.

Z knížky Faith Experiences of Catholic Converts od Rawlwyse Myerse

K Márii voláme v každej úzkosti

Istá rehoľná sestra rozpráva: „Jedného pekného rána v apríli som v dobrej nálade šla opatrovať nemocného, ktorý mal obojstranný zápal pľúc. Len čo som vkročila do domu, bolo mi jasné, že Boh tu nemá miesta. Jeho manželka pani J. vysvetľovala, že ma zavolali preto, lebo nemocný ma z videnia pozná, ale si praje, aby som ho ošetrovala iba podľa lekárskeho pokynov a vôbec nehovorila o náboženstve. A ešte *zdôraznila*: ‘U nás sa o Bohu nehovorí.’

Chorý ma veľmi ochotne prijal. V priebehu ďalších dní sa jeho zdravotný stav povážlivo zhoršil. V sobotu som ho odporúčala pod ochranu Panny Márie. Opovážila som sa dať mu aj citlivú otázku, či by nemal prísť kňaz na krátku návštevu. Jeho odpoveď znela: ‘Ako si prajete, sestra. Šesťnásť rokov som mnohé veci zanedbal, hoci som cirkevne zosobášený, dieťa som dal pokrstiť... Povedzte kňazovi, aby prišiel, možno sa mi potom uľaví...’

Žiaľ, môj pacient prijal kňaza veľmi nevlúdne a s urážkami. Mne potom povedal: ‘Svoj pôvodný názor som zmenil, nechcem žiadneho kňaza a už ani žiadnu opatrovníčku, zmiznite!’

Po troch dňoch som ho na pokyn mojej predstavenej začala znovu navštevovať. Prijímal ma nevlúdne a s urážkami. Na štvrtý deň - bola to streda -jeho matka mi otvárala dvere so slovami: ‘Zase ste tu? Ale na tom už *nezáleží*, od polnoci je v kóme, chorý stratil vedomie...’ Pri pohľade na neho sa mi srdce zovrelo. Jeho oči mali sklenený lesk, ústa otvorené - a chrčal. Klakla som si k nemu a začala sa modliť ruženec. Na protest jeho manželky som odpovedala: ‘Keďže ste ma k nemu pustili, ostanem tu do konca.’ - V tom mi prišlo na um, aby som mu na srdce, ktoré v smrteľnom zápase prudko bilo, položila Zázračnú medailu.

Zrazu sa nemocnému pohlil pery a šeptal: ‘Som zatratený! Čo mám robiť?’ - Na to som mu povedala: ‘Dajte si zavolať kňaza.’ - Nemocný sa obrátil na svoju matku a manželku: ‘Privedte mi teda kňaza...’ a upadol do bezvedomia.

Keď prišiel kňaz - istý páter zo Spoločnosti Ježišovej - pacient sa prebral. Prijal sviatosť zmierenia, sv. prijímanie a pomazanie chorých. Na záver sa spýtal: ‘Poznáte pieseň - **k Márii voláme v každej úzkosti...?**’ - *Začala* som spievať a on sa pripojil z posledných síl...

Bola to zvláštna pomoc a ochrana, ktorú Panna Mária poskytuje tým, čo nosia jej Zázračnú medailu. Nikdy nezapochybujem o Máriinej sile ako o Prostredníčke milosti.“

EWMH

Jedna žena

mi naddho vniesla poriadny nepokoj do duše. Ona ma ani nepoznala, ale neustále sa mi motala do vecí. Máme veľmi málo spoločného. Byla to stará žena. Albánka, ktorá vyrástla v Juhoslávii, rímsko-katolícka mníška, ktorá v biede žila v Indii.

Nesúhlasím s ňou v základných otázkach okolo kontroly pôrodnosti, miesta žien vo svete a v cirkvi a hnevajú ma jej naivné vyhlásenia o tom, „čo chce Boh“. Tá žena stojí medzi rozpornými názormi a silami, ktoré utvárajú osud ľudstva. Doháňa ma k šialenstvu. Rozruším sa, kedykoľvek počujem jej meno, čítam si jej slová alebo vidím jej tvár.

V ateliéri, kde pracujem, je umývadlo. Nad umývadlom je zrkadlo. Každý deň sa na tomto mieste niekoľkokrát zastavím, aby som sa dal do poriadku a pozrel sa na seba do zrkadla. Vedľa zrkadla je fotografia tej znepokojujúcej ženy. Vždy, keď sa do zrkadla pozriem na seba, pozerám sa tiež do jej tváre. V tej som toho uvidel viac, než dokážem vypovedať; a vďaka tomu, čo vidím, chápem viac, než môžem vypovedať. Fotografia je z desiateho decembra 1979 z Osla v Nórsku. Stalo sa tam toto: „Malá zhrbená žena vo vyblednutom modrom sandále a zošľapaných sandáloch prevzala cenu z rúk kráľa. Cenu financovanú z odkazu muža, ktorý vynašiel dynamit. Vo veľkej honosnej sále, plnej zamatu, zlata a krištálu. Obklopená vznešenými a slávnymi ľuďmi v slávnostných čiernych oblekoch a elegantných róbach. Prizerajú sa bohatí, mocní, vynikajúci a talentovaní ľudia tohto sveta. A tam uprostred všetkého diania je drobná žena v sári a sandáloch. Matka Tereza z Indie. Služobnica chudobných, chorých a umierajúcich. To ona preberá Nobelovu cenu mieru. Nijaký šah ani prezident, kráľ, generál, vedec; nijaký bankár, nijaký kartel ani obchodná či ropná spoločnosť, ani ajatolláh nemajú v ruke kľúč k takej moci ako ona. A nikto nie je taký bohatý. Pretože ona má nepremožiteľnú zbraň proti zlu na tejto zemi - láskavé srdce. A tiež má nesmierne bohatstvo tohto života - bohatstvo súcitnej duše. Presekať sa krovím

nenapraviteľného cynizmu a mať na to jediný nástroj - neústupnú lásku; ukázať cestu ako liečiť rany ľudstva; previesť príbeh milosrdného samaritána do reality; a žiť.

Nepoznám jej jazyk. A napriek tomu ku mne hovorí jej život veľmi jasne. Mám pocit, že ma karhá a zároveň ma žehná. Neverím, že na tomto svete jeden človek veľa dokáže. A predsa tam v Oslo stála a pôsobila na okolitý svet. Neverím v jej Boha, ale zahanbuje ma sila jej viery.

Posolstvo svetu v čase Vianoc je posolstvom pokoja. Pokoja nezlomného, vitálneho a životodarného, ktorý vychádza z pozoruhodného gesta, aké jedna prostá žena vo vyblednutom sári a odratých

Ty přesto konej dobro!

Lidé jsou pošetilí, nelogičtí a zahledění do sebe.

Ty je přesto miluj.

Když uděláš něco dobrého, vytknou ti sobectví a zlíštnost.

Ty přesto konej dobro.

Jestliže se ti něco povede, získáš falešné přátele a opravdové nepřátele.

Ty se přesto snaž.

Dobro, které konáš, bude zítra zapomenuto.

Ty přesto konej dobro.

Poctivost a upřímnost tě vystaví úderům.

Ty přesto buď poctivý a upřímný.

To, co jsi zbudoval úsilím mnoha let, může za jednu noc lehnout popelem.

Ty přesto stavěj.

Tvá pomoc je skutečně potřebná, ale když budeš pomáhat lidem, mohou na tebe zaútočit.

Ty přesto jim pomáhej.

Dělej pro své okolí vše, co zmůžeš, a oni ti vyrazí zuby.

Ty přesto dělej vše, co zmůžeš.

Matka Tereza z Kalkaty

sandáloch v ten večer urobila. Pokoj duše, ktorý vychádza z poriadneho kusa práce.

O niekoľko rokov neskôr na veľkej konferencii kvantových fyzikov a mystikov rôznych náboženských smerov v hoteli Oberoi Towers v Bombaji som tú tvár uvidel znovu. Stál som pri bočných dverách v hotelovej hale a zrazu som zacítil, že niekto je vedľa mňa. Stála tam ona. Sama. Prišla prehovoriť na konferenciu ako hosť. Pozrela sa na mňa a usmiala sa. Ešte dnes vidím jej tvár. Vyšla na tribúnu a posunula tému rokovani z intelektuálneho bádania k morálnej aktivite. Znudenému publiku pevným hlasom povedala: „Nemôžeme robiť veľké veci, iba malé veci s veľkou láskou.“

Rozpory medzi životom a vierou sú u nej, na rozdiel odo mňa, zanedbateľné. A zatiaľ čo ja sa borím s pocitom márnosti nad bezmocnosťou jedinca, ona rovno začne svet meniť. Zatiaľ čo ja túžim, aby som mal viac prostriedkov a väčšie možnosti, ona využíva to, čo má, a robí, čo v danom okamihu môže. Znepokojuje ma, vyvádza z rovnováhy, zahanbuje. Čo to je - čo ona má a ja nie? Ak niekedy bude skutočný pokoj na tejto zemi, raj pre ľudstvo, bude to zásluhou žien, ako je Matka Tereza. Pokoj nie je niečo, po čom túžite, ale niečo, čo vytvárate, na čom pracujete, čo ste a čo rozdávate.

převzato z Nové Dimenze

Brzké blahořečení

Svatý Otec dne 19. prosince 2002 podepsal dva dekry Kongregace pro kanonizační procesy. Jeden uznává hrdinskost ctností Matky Terezy a druhý potvrzuje zázračné uzdravení Moniky Besra na přímluvu Matky Terezy.

Takto se Matka Tereza stala „Boží služebnicí“ a je možné ji nazývat ctihodnou. Po třech a půl letech zkoumání církev potvrdila, že Matka Tereza vedla křesťanský život „hrdinským“ způsobem a že Bůh nám ji dal jako vzor svatosti, a proto můžeme očekávat její přímluvu za nás všechny. Datum a místo blahořečení bylo stanoveno na 19. října 2003 na Světový den misí.

Důležité okamžiky v životě Matky Terezy

26.8.1910: Narození Anežky Bojaxhiu v Skopje v albánské rodině.

1922: Ve věku 12 let cítí povolání k řeholnímu životu.

1929: Vstupuje k Sestrám Loretánkám a přijímá jméno s. Marie Terezie od Dítěte Ježíše.

1931: Skládá časné řeholní sliby.

1937: Skládá věčné řeholní sliby a kongregace ji posílá do Kalkaty jako učitelku dějepisu a zeměpisu v gymnáziu sester Loretánek.

1948: S. Marie Terezie slyší tajemné Ježíšovo pozvání, aby opustila vše pro chudý způsob života a pro službu chudým. S dovolením představených opouští klášter; s sebou si bere celé své jmění, jímž je: sari, 5 rupií a jízdenka do Patny, kde se účastní ošetrovatelského kurzu.

1949: Vrací se do Kalkaty a otevírá první dům nové Kongregace misionářek lásky.

1951: Zřizuje v Kalkatě místnost zasvěcenou Neposkvrněnému Srdci Mariinu - Dům pro umírající.

1965: Kongregace misionářek lásky je uznána Vatikánem.

1968: Papež Pavel VI. prosí Matku Kongregaci, aby poslala do Říma sestry z její kongregace, které by se zde staraly o chudáky.

1970: Zakládá dva kontemplativní kláštery: jeden pro ženy, druhý pro muže.

1973: Zakládá mužskou větev Kongregace - Bratři misionáři lásky.

1979: Získává Nobelovou cenu.

1989: Zakládá Kongregaci Světských misionářů lásky. Tato větev dnes čítá na 3 miliony členů. Misionářů a misionářek lásky je přes 3 tisíce, kteří pracují v 400 domech ve 100 zemích.

5.9.1997: Matka Tereza umírá.

Dominikáni v Uherském Brodě a poutní místo Panny Marie Růžencové

Přítomnost dominikánského řádu v Uherském Brodě je úzce svázána s pradávným poutním místem a milostným obrazem Panny Marie Růžencové na tomto místě uctíváním. Jako většina starobylých poutních míst je i toto obestřeno legendou. Písemné doklady se povětšinou nedochovaly, protože pohraniční město bylo ve svých dějinách mnohokrát dobyt a vypleněno, další zničily požáry.

Podle legendy na počátku 11. století žili na zemanském dvorci Volenov (nedaleko Uh. Brodu) urození manželé, kteří marně toužili po dědici. Zemanka se utíkala s důvěrou k Matce Boží a tu se jí narodil synáček. Rozhodla se vděčně zbudovat kapli. Byla zrovna zima a všude plno sněhu. Ve snu se jí zjevila Panna Maria. Vybídla ji, ať jde do zasněženého lesa a tam, kde nalezne kvetoucí keř vonných růží, ať vybuduje kapli. Zemanka zázračný keř nalezla a svůj slib splnila. Blízko kvetoucího keře, který byl prý po dlouhá léta stále stejně krásný a nepřestával ani v zimě vonět, byla postavena kaple a lidé z dalekého okolí nepře-

stávali k ní putovat. Na tomto místě stojí prý dnes růžencový oltář nynějšího klášterního kostela. Původně skromná kaple zbudovaná zemankou byla v r. 1049 uherským králem Ondřejem I. přebudována ve velkolepý poutní chrám Nanebevzetí Panny Marie. Král tomuto chrámu daroval vzácnou ikonu Matky Boží, kterou získal od byzantského císaře z Cařihradu. Obraz se těšil veliké úctě lidu a stalo se u něj mnoho zázraků a mnohé modlitby zde přednesené byly mimořádným způsobem vyslyšeny. Věhlas tohoto poutního místa rostl, takže lidé přicházeli z daleka. Zmíněný obraz byl umístěn nad oltářem v pravé lodi kostela, právě nad tím místem, kde kdysi kvetl zázračný růžový keř. A protože růže jsou symbolem modlitby růžence, konávala se tam

hlavní pouť o Růžencové slavnosti, která případně na 1. neděli říjnovou. Nynější obraz Panny Marie, který je v klášterním kostele umístěný, je kopíř původního obrazu darovaného králem Ondřejem I.. Originál se prý dostal do Polska, o čemž vypráví několik pověstí.

Zajímavá je legenda o původu jizev na tváři Panny Marie na obraze. Dominikáni usazení od r. 1262 v Uherském Brodě na podnět krále Ondřeje II. nebo Přemysla Otakara II., který jim při mariánském chrámu zbudoval klášter, chtěli prý za nepokojných časů obraz odvézt jinam na bezpečnější místo. Když jej naložili na vůz, koně nemohli vozem pohnout. Kočí bil ve zlosti koně bičem tak prudce, že dvakrát zasáhl tvář Panny Marie na obraze. Obraz byl proto vrácen do chrámu na původní místo.

Do Polska se nejspíš dostal takto: V r. 1315 jej uloupil Matúš Čák Trenčianský, když vpadl z Uher na Moravu. Po porážce uherským králem Karlem Robertem musel obraz odevzdat. Král daroval tento obraz svému tchánu Vladislavu Lokietkovi, a ten jej zbožně umístil v Čenstochové. Král Karel Robert, aby odškodnil uherskobrodské dominikány, obdaroval je mnohými statky. Kromě toho dostávali dominikáni každoročně z Čenstochové 300 zlatých. Podle svědectví městského písmáka Letochy (17. stol.) byly v městském archivu doklady o placení těchto dávek. Jeden čas je prý dovážel z Polska jistý Martin Erazim, který tam jezdil za obchodem. I dominikáni měli prý záznamy o tom, že dostávali z Čenstochové pravidelný peněžní obnos jako odstupné za mariánský obraz. Městský kronikář Letocha (17. stol.) se odvolává na zprávy P. Norberta Ratimovského OP, jenž zemřel r. 1693 ve věku 81 let. A skutečně byzantská ikona v Uherském Brodě se velmi podobá známému poutnímu obrazu Černé madony z Čenstochové.

Poutní chrám a klášter byl v průběhu věků svědkem mnoha hrůz, které se ode-

hrávaly v jeho zdech i v blízkém okolí. V r. 1421 jej vypálili husité. Převor byl husity utopen a ostatní řeholníci, pokud neuprchli, povražděni.

R. 1643 pobořili klášter a kostel Švédové.

V r. 1680 při morové ráně zemřel jako první převor kláštera a po něm i několik dalších řeholníků.

V r. 1683 za vpádu uherských hord vedených Emericem Tökölym, byli obyvatelé kláštera nelidsky týráni a zemřeli mučednickou smrtí.

R. 1742 dobyli město Prusové. Neplenili, ale žádali po obyvatelstvu vysoké výpalné. Místo požadovaných 2000 zlatých doslali od kláštera pouhých 691. Více se v klášteře nenašlo. Zajali převora, odvěkli jej do Olomouce a drželi tak dlouho, dokud nebyla požadovaná suma zaplácena do posledního halče.

Poslední násilí zažil klášter v letech 1950. Po nucené internaci jeho obyvatel nařízené komunistickou vládou, byl až do roku 1994 opuštěn.

Dominikáni přicházejí znovu v r. 1990. Po dohodě s Arcibiskupstvím převzali dočasně duchovní správu farnosti a ubytovali se na faře. Klášter byl totiž neobyvatelný. V roce 1996 předali duchovní správu farnosti zpět diecézním kněžím.

Příčiněním představeného domu P. Bernarda Jiřího Špačka OP byly v r. 1997 zhotoveny nové korunky pro milostný obraz. Dne 24. září 1997 papež Jan Pavel II. korunky v Římě posvětil a následující den vydal bulu, kterou získává poutní mariánský kostel v Uherském Brodě výsadu odpustků pro poutníky, kteří navštíví chrám na 1. neděli v květnu. Slavná korunovace obrazu se konala dne 5. října 1997 za přítomnosti Mons. Jana Graubnera, arcibiskupa olomouckého. Na první neděli květnovou dne 3. května 1998 navštívil město Uherský Brod a klášter papežský nuncius Mons. Giovanni Coppa a při slavné mši svaté přečetl papežskou odpustkovou bulu ze dne 25. září 1997.

Popis poutního kostela

Z Mariánského náměstí vede brána a dva postranní vchody do menšího nádvoří před kostelem. Uprostřed nádvoří upoutá každého kamenná socha v životní velikosti na vyšším čtyřhranném podstavci: socha sv. Vincence Ferrerského, věhlasného kazatele a divotvůrce z dominikánského řádu. Žil v 15. století, prošel celou Evropu a svými kázáními a svatým životem obracel největší hříšníky.

Průčelí kostela je ozdobeno třemi sochami ve výklencích: nahoře je socha P. Marie s Děťátkem, dole vpravo sv. Pavel, mající v rukou meč a otevřenou knihu, a vlevo

sv. Petr s klíči v ruce. Nad hlavním vchodem je kamenný znak hraběnky Eleonory Kaunicové, budovatelky kostela v 17. století. Napravo od kamenného portálu stojí kříž z hořického pískovce, postavený na památku 1900. jubilea vykupitelské smrti Pána Ježíše.

Vnitřek kostela působí na každého svou bohatou barokní výzdobou, prostorností a světlostí. Kostel je zasvěcen P. Marii Nanebevzaté, jejíž nádherné sousoší, provedené v umělém mramoru, zdobí *hlavní oltář*. Je to dílo B. Telčíka z roku 1781. Spodní část sousoší představuje 10 postav apoštolů, kteří svůj údiv nad Nanebevzetím Panny Marie dávají najevo svými posunky a postojem. Dva apoštolové uprostřed drží bílé roucho spočívající na přídi lodi, která je symbolem církve. Na tomto rouše ještě před chvílí stála P. Maria, a když je opustila, zanechala jim na památku několik růží porůznu ležících na rouše, z nichž jednu drží apoštol v ruce. Tyto růže jsou ctnosti Panny Marie, které ona tu zanechává k následování. Střední část sousoší znázorňuje výjev, jak je Panna Maria nesena od andělů do nebe. V horní části je znázorněna celá Nejsvětější Trojice, jak s anděly očekává příchod P. Marie. Uprostřed se opírá o zeměkouli Bůh Otec s žezlem v ruce. Po jeho pravici Syn Boží - Ježíš Kristus, který svými rozpjatými rukama dává najevo radost nad příchodem své Matky (v levé ruce drží kříž). Po stranách je několik postav andělů: dva menší drží kotvu a srdce - naději a lásku, kterýmižto ctnostmi si Panna Maria

získala tak čestné místo v nebi. Na samém okraji jsou dva větší andělé s odznaky moci a slávy Panny Marie: zlatou korunou a žez-

Řád bratří kazatelů - Dominikáni

Dominikánský řád (OP) vznikl na základě života a působení charismatické osobnosti sv. Dominika Guzmána (kolem 1173-1221), Španěla z kastilské Caleruegy, který se po studiu a kněžském svěcení stal řeholním kanovníkem a profesorem v Osmě. Obrat v jeho životě způsobily dvě cesty do tehdejšího severního Německa, které podnikl v letech 1203-1206 jako průvodce biskupa Diega. Od té doby začala jeho mysl naplňovat velká starost: „Pane, co se stane s hříšníky?“ Po setkání se sektou albigenkých (katarů) si Dominik uvědomil nutnost prohlubování víry katolíků a snahy o obrácení albigenkých nenásilnou cestou. Po krátkém období samostatného působení došel k přesvědčení, že cíle, které sledoval, může dosáhnout jedině nové řeholní společnosti. První společenství bratří vzniklo roku 1215 v Toulouse pod záštitou místního biskupa Fulka. Papež Inocenc III. uvítal a podpořil Dominikovo úsilí, ale vzhledem k závěrům IV. lateránského sněmu nemohl Dominikovi vyhovět v jeho žádosti o založení nového řádu se svými vlastními předpisy. Doporučil bratřím vybrat si některou z již existujících řeholí. Bratři si zvolili řeholi sv. Augustina a doplnili ji vlastními stanovami. 22. prosince 1216 papež Honorius III. potvrzují komunitu u sv. Romana z Toulouse a dává bratřím jméno Kazatelé. Zanedlouho sv. Dominik rozesílá své bratry do světa. V roce 1221 měl řád 25 klášterů v různých zemích.

Do Čech uvedli dominikány po roce 1225 dva polští kanovníci, bl. Česlav a sv. Hyacint, které do řádu přijal v Římě sám svatý Dominik. Se svolením krále Přemysla Otakara I. založil bl. Česlav dominikánský klášter sv. Klimenta na poříčí v Praze a z něho vycházel kázat do celých Čech. Podle tradice přijal do třetího řádu paní Zdislavu z Lemberka. Sv. Hyacint založil klášter v Olomouci a zřejmě i ve Znojmě. Čechy a Morava spadaly do polské provincie. Roku 1301 se osamostatnila provincie česká. Při svém vzniku měla 22 klášterů, také v Plzni, Brně, Hradci Králové, Kolině, Turnově, Nymburku, Klatovech, Chrudimi atd. Řada klášterů byla zničena za husitských válek nebo zrušena císařem Josefem II.. Během 19. století patřily kláštery do říšské provincie. Roku 1905 byla zásluhou magistra řádu bl. Hyacinta Cormiera obnovena Česká provincie.

lem. A nad tím vším se vznáší třetí božská osoba - Duch Svatý v podobě holubice.

Na rozích vítězného oblouku jsou dva malé oltářky. Napravo je *oltářek sv. Amy*, na němž jsou zobrazeny čtyři Anny: nahoře prorokyně Anna, dcera Fanuelova, které v 84 letech bylo dopřáno spatřit Spasitele světa; proto je znázorněna s Ježíškem. Vlevo je Anna, manželka Elkanova, se svým synáčkem Samuelem. Vpravo je Anna, matka Tobíáše ml. se synem, držícím rybu, jež ho chtěla pohltnout, kterou však na radu anděla přemohl a vnitřnostmi pomazal oči svého otce, který se pak uzdravil, a vedle stojí pes, jenž doprovázel Tobíáše na jeho cestě. Uprostřed je obraz sv. Anny, matky Panny Marie.

Druhý *oltářek je zasvěcen P. Marii Bolestné*: uprostřed je obraz Panny Marie, jak drží v náručí mrtvé tělo svého Syna. Kolem obrazu, podobně jako u oltáře sv. Anny, jsou znázorněny tři Marie: nahoře Maria Magdalena s křížem a nádobkou s masťou, jíž pomazala nohy Spasitele, dole je Maria z Bethanie, která v domě Šimona Malomocného pomazala P. Ježíši hlavu a nohy, a Marie Kleofášova, která pomazala Tělo Páně při pohřbu.

V kostele samém, který je trojlodní, se nalézá celkem 6 oltářů. Předmětem zvláštní úcty je *oltář růžencový*, umístěný na pravé straně, s krásným obrazem zázračně černé Madony byzantského stylu v překrásném barokním rámu. Je to kopie zázračného obrazu P. Marie Čenstochovské, která byla původně v našem kostele a později při vpádu Maďarů odvezena do Čenstochové. Panna Maria drží v ruce růženec, Ježíšek knihu. Na tváři P. Marie jsou viditelné dva šrámy. Kolem obrazu je 15 menších vyobrazení tajemství růžencových. Růžencový oltář zdobí sousoší: na jedné straně sv. Dominik, jak podává růženec sv. Kateřině, na druhé sv. Kateřina Sienská s andělem. Na zdi okolo růžencového oltáře jsou umístěny insignie 15 růžencových tajemství.

Oltář sv. Michaela Archanděla, jenžto je umístěn na prvním pravém sloupu, zdobí moderní obraz znázorňující boj dobra a zla. Dříve to byl oltář sv. Barbory. Vedle obrazu jsou dvě sochy mučednic: Nalevo sv. Agáta s odznaky mučednické smrti: mečem a hřebenem, jímž byla drásána, prsa jí byla uřezána, až podlehla. Napravo sv. Markéta, která byla pro víru pálena pochodněmi na skřipci a pak státa. Je zobrazena, jak pohlíží na kříž, který drží v pravé ruce, a v levé drží na řetěze uvázaného ještěra, symbol to pekla, které mučednickou smrtí přemohla. Podle legendy se jí zjevil ďábel v podobě draka jako pokušitel.

Na *oltáři sv. Vincence Ferrerského* je v krásném barokním rámu obraz sv. Vincence, nad nímž anděl drží kříž a polnici - s křížem pěšky chodil kázat a největší úspěch míval při kázáních o posledním soudu. Dvě menší barokní sochy zdobí tento oltář: sv. Alán se zvonkem, jímž svolával lid na růžencová kázání, a sv. Gundisalv s praporem.

Naproti rovněž na sloupu je *oltář zasvěcený sv. Josefu*, jenž je znázorněn na obraze. Nahoře se vznáší anděl se zlatou korunou. Ozdobou tohoto oltáře jsou barokní sochy dvou největších učenců z dominikánského řádu: sv. Tomáš Akvinský se sluncem na prsou, v levé ruce drží doktorský biret, a jeho učitel sv. Albert Veliký s biskupskou mitrou v ruce.

Na sloupu s kazatelnou je *oltář sv. Dominika*, zakladatele řádu. Dominik je tu zobrazen, jak je nesen dvěma anděly, v pravici drží lilii, znak svatě čistoty, a pravou rukou ukazuje na otevřenou knihu. Dole stojí pes s rozžatou pochodní v tlamě. Světec byl tak ve vidění naznačen své matce. Měl totiž po celý život dorážet jako věrný pes slovem i příkladem na bludaře a pochodní pravdy zapalovat celý svět. Ke sv. Dominiku se druží dva jeho velcí synové - Slované: vlevo sv. Hyacint s monstrancí a soškou P. Marie - je to obraz z jeho života: v Kyjevě, utíkáje před

Tatary, prý zázračně přešel řeku Dněpr, ježto měl v rukou monstranci a sochu Panny Marie. Napravo bl. Česlav, držící v rukou ohnivé koule, jimiž zázračně ochránil obleženou Vratislav před Tatary. Zásluhou těchto světců byl zaveden dominikánský řád do naší vlasti. Horní oválový obrázek představuje sv. Tomáše Akvinského.

A konečně u zdi v rohu souměrně s oltářem růžencovým stojí *oltář sv. Kříže* (sv. Justiny). V pozadí je kříž, u jeho paty je lebka a svíjející se had. Za křížem na hladké stěně jsou vyobrazeny trosky Jeruzaléma. Na oltáři je umístěn sarkofág s ostatky sv. Justiny, patronky Uherského Brodu. Vlevo je sousoší, znázorňující P. Marii Bolestnou s mečem v srdci, držící za ruku miláčka Páně sv. Jana, jenž drží v ruce kalich. Vpravo sv. Veronika ukazuje roušku s otiskem tváře P. Ježíše setníkovi Longinovi. Nahoře Bůh Otec drží v jedné ruce desky Desatera a měděného hada, druhou rukou ukazuje ke kříži. Nad tím vším se vznášejí andělé se zlatou korunou.

Na klenbě kostela nad hlavním oltářem se nachází výjev znázorňující nanebevzetí a korunování P. Marie.

V současné době probíhají v kostele restaurátorské práce. Návštěvník kostela si může tedy všimnout, že některé oltáře jsou zahaleny a je u nich lešení, ale i toho, že některé již jsou velmi zdařile restaurovány.

Blíží se poutní slavnost Panny Marie Růžencové, která se koná vždy na první říjnovou neděli. Kostel ožije četnými poutníky především ze Slovácka, mnozí z nich budou v pestrobarevných krojích. Přijdou poděkovat své Přímluvkyni za všechny milosti a vyprosít si požehnání do dalších dnů. Kdo z vás, milí čtenáři, budete mít cestu kolem, zastavte se a navštivte Pannu Marii Růžencovou. Poutní kostel bude otevřen pro všechny.

srdečně zvou broďští dominikáni

Svatý Michael - zachránce v nouzi

Ještě v 60. letech se v kostelích po mši sv. modlívalo ke sv. Archandělu Michaelovi. Dnes už tuto známou modlitbu slyšíme zřídka. Přesto však Archanděl Michael je opravdovým ochráncem Církve proti moci satanově. A nejen Církve jako celku, nýbrž i jejich jednotlivých údů. Proto papež Lev XIII. na sklonku svého pontifikátu tuto modlitbu ustanovil pro celou církev. Následující dopis napsal své matce voják americké armády z korejské války v r. 1950. Vojenský kaplan Walter Muldy mluvil jak s ním, tak i s jeho matkou a také ho přečetl před 5000 příslušníky námořní pěchoty, čímž ručí za jeho pravost. Dopis uvádíme ve zkráceném znění:

„Milá mámo!

Nikomu jinému bych se neodvážil napsat tento dopis, neboť nikdo by mi neuvěřil. Asi to bude i pro tebe těžké, ale musím jednoduše ulevit své duši.

Nejprve chci říci, že jsem právě v nemocnici. Ale nedělej si o mě starosti! Jsem sice zraněn, ale mám se dobře. Lékař tvrdí, že za měsíc budu opět na nohou. To je ale vedlejší.

Pamatuješ si, jak jsem šel poslední rok k námořnictvu? Tenkrát jsi mi řekla, že bych se měl denně modlit ke sv. Archandělu Michaelovi. To jsem dělal, ale po příchodu do Koreje se to ještě zintenzívnilo. Vzpomínáš si ještě, jakou modlitbu jsi mne tenkrát naučila? *‘Michaeli, Michaeli, užstaň u mne! Veď mne po obou stranách, aby má*

noha neuklouzla!’ To jsem se modlil každý den, někdy za pochodu, někdy při odpočinku, ale po každé, než jsem šel spát. Dokonce i některé kamarády jsem získal, aby se to modlili.

Jednoho dne jsem se octl v oddílu přední fronty, který čistil zemi od komunistů. Vlekl jsem se v hořkém chladnu... můj dech byl jako cigaretový kouř. Myslel jsem si, že každého v oddílu znám, ale najednou se vedle mne vynořil jiný voják, jehož jsem nikdy předtím neviděl. Byl větší než všichni muži z námořnictva, které jsem znal. Dal mi pocit bezpečí a jistoty.

Byli jsme tedy zde a postupovali namáhavě vpřed. Zbytek oddílu se rozptýlil. Abych začal rozhovor, zeptal jsem se: *‘Docela chladno, co?’* Potom jsem se ale musel smát. Každý okamžik

jsem mohl zemřít a já mluvím o počasí! Zdálo se, že můj průvodce rozumí. Slyšel jsem, jak se tiše směje. Tu jsem na něj pohlédl: 'Nikdy jsem tě ještě neviděl. Myslel jsem, že znám každého muže v oddíle.' 'Já jsem také přišel teprve až na závěr,' odpověděl. 'Jmenuji se Michael.' 'Opravdu?' řekl jsem překvapeně. 'Já také.' 'Já vím,' řekl on... a dodal: 'Michaeli, Michaeli, zůstaň u mne...'

Byl jsem z toho zmatený, nebyl jsem schopen vůbec nic říct. Odkud znal moje jméno a modlitbu, kterou jsi mne naučila? Vtom jsem se ale musel zasmát: Každý v oddíle mne znal! Cožpak jsem tuto modlitbu nesdělil všem, kteří se ji chtěli naučit? Nazývali mne dokonce 'Sv. Michael'.

Nějakou dobu nikdo z nás nepromluvil ani slovo. Potom on přerušil mlčení: 'Půjdem kupředu do obtížného postavení.' Musel být dobré tělesné konstrukce, neboť dýchal tak lehce, že jsem jeho dech neviděl. Můj dech byl naproti tomu jeden velký mrak.

Začal padat sníh ve velkých vločkách. Můj společník tu ale najednou nebyl. 'Michaeli!' zvolal jsem. Tu jsem ucítil jeho ruku na mé paži, jeho hlas byl teplý a silný. 'Hned přestane sněžit,' řekl. Jeho předpověď se splnila. Za pár minut sníh tak rychle přestal, jak začal. Slunce vysvitlo jako tvrdý, zářící kotouč. Díval jsem se po zbytku oddílu. Nikdo na obzoru. Ztratili jsme je v této sněhové vánici. Díval jsem se do-

předu, když jsme dorazili na nějakou malou vyvýšeninu.

Mami, srdce mi zatrnulo! Sedm jich bylo! Sedm komunistů ve svých polstrovaných kalhotách a blůžách... Sedm zbraní namířených proti nám! 'K zemi, Michaeli!' zařval jsem a vrhl se na zmrzlou půdu. Slyšel jsem, jak se zbraně rozezněly jako na povel. Kulky létaly vzduchem. Michael ale pořád ještě stál! Mami, tyto kulky nemohly svůj cíl minout... Myslel jsem si, že Michael musí být od nich zcela provrtaný. Ale on tady stál, jako by si nedělal nic z toho, že bude zastřelen... Byl hypnotizován jako pták hadem.

Vyskočil jsem, abych ho odtáhl, ale tu jsem byl zasažen. Pálilo mne to jako oheň na mých prsou. Často jsem si říkal, jaké to je, když člověka zasáhne kulka - teď už to vím! Vzpomínám si, jak mne obejmuly silné paže. Otevřel jsem oči pro svůj poslední pohled. Vždyť jsem ve smrti! Snad jsem byl dokonce už mrtvý... Pohlédl jsem

do slunce. To byl pro mne šok. Zdálo se mi, jako bych viděl Michaela opět stát zpřímá... jen jeho tvář dostala jakýsi zvláštní lesk. Měnil se, zatímco já jsem ho pozoroval. Byl stále větší, jeho paže se rozšiřovaly. Snad to byl sníh,

kteří padal, ale mně se zdálo, že je to nějaká podivná záře, která ho obklopuje. V jeho ruce byl meč, který se blýskal miliony světél.

To je to poslední, na co si vzpomínám, než mne jiní kamarádi našli. Nevím, jak mnoho času uběhlo. Vyprávěl jsem kamarádům o nepříteli, který byl přímo před námi. 'Kde je Michael?' ptal jsem se. Pohlédli na sebe navzájem. 'Kdo je to?' zeptal se jeden. 'Michael, Michael, velký voják námořnictva, s nímž jsem pochodoval, než přišla sněhová

Svatý Michaeli Archanděli,

opatruj nás v boji.

Proti zlobě a úkladům ďáblovým
budiž nám ochranou.

Přikaz' jemu Bůh, pokorně prosíme.

Ty pak, Kníže vojska nebeského,
uvrhn' satana a jiné duchy zlé,
kteří ke zkáze duší světem obcházejí,
božskou mocí do propasti pekelné.

Amen.

bouře...’ ‘Mladíku,’ řekl velitel, ‘ty jsi s nikým nepochodoval. Neztratil jsem tě ani na moment z očí. Postoupil jsi hodně daleko, chtěl jsem tě zavolat zpět, ale zmizel jsi mi ve sněhové bouři.’ Podíval se na mne zvědavě. ‘Jak jsi to dokázal, chlapče?’ ‘Co jsem měl dokázat?’ zeptal jsem se kvůli svému zranění trochu pohněvaně. ‘Tento voják námořnictva Michael a já jsme právě byli...’

‘Mladíku,’ řekl velitel dobrácky, ‘já jsem sám mužstvo sestavoval a tady není žádný Michael v oddíle! Ty jsi jediný Michael!’ ‘Jak jsi to doká-

zal? Slyšeli jsme výstřely, ale ani jeden nevyšel z tvé zbraně... a v sedmi zabitých vojácích na hoře není ani kousek olova.’ Nic jsem neřekl. Co bych také měl říci? Mohl jsem se jen nechápavě dívat do krajiny. Tu promluvil opět velitel: ‘Chlapče, každý z těchto sedmi komunistů byl zabit mečem!’

Víc nejsem schopen říci, mami. Jak jsem už pověděl, snad to bylo slunce v mých očích... snad to byl chlad nebo bolest. Ale přesně toto se stalo!“

Podle pramenů přeložil a zpracoval R. Malý

Město skryté pod zemí a vůženec

Drahé děti,

až přijedete někdy do Itálie, můžete tam navštívit město, které náhle zmizelo pod zemí a tam bylo ukryto bezmála dva tisíce roků. Teď je zase na povrchu země. Můžete tam chodit ulicemi po chodnících, které byly vydlážděny před 2 000 lety.

Jak je to možné?

Přeneseme se do 1. století, do doby, kdy po slání Ducha Svatého se apoštolové rozešli do mnoha zemí a přinášeli tam Boží pravdu a lásku. Pán Bůh jim pomáhal tak, že Boží rodina, církev, rostla úžasným způsobem. To popudilo Kristovy nepřátele, a tak pronásledovali ty, kdo v něho uvěřili. On to obojí předpověděl: „*Jako mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat; jako mé slovo zachovávali, i vaše budou zachovávat.*“ V Římě, hlavním městě tehdejší obrovské říše, propuklo v roce 64 hrozné pronásledování křesťanů, při kterém byli odsouzeni k smrti svatí apoštolové Petr a Pavel. Svatý Petr byl ukřižován hlavou dolů, svatý Pavel byl sťat mečem.

V té době bylo v Itálii, několik kilometrů od hory Vesuv, také město Pompeje, které mělo asi dvacet tisíc obyvatel. Nikdo tenkrát netušil, že tato hora je sopka. V roce 79 došlo k obrovskému sopečnému výbuchu. Sopka vylhčila takové množství žhavé lávy a popela, že celé okolí široko daleko pokryla a město Pompeje úplně zmizelo jako pohřbené pod zemí. Ani jediná budova nevyčnívala na povrch. Tak to zůstalo po mnoho staletí. Lidé zapomněli, že tam vůbec nějaké město bylo.

Nečekaně při kopání v zemi se narazilo na zdivo a začalo se postupně odkrývat. Dalo to mnoho práce, ale nyní je město odkryté a je vidět, jak v době apoštolů vypadaly domy, ulice, byty, nářadí, výzdoba, nádoby s pokrmy a mnoho jiného. I podoby lidí a zvířat zůstaly zachovány.

Potom byl vedle tohoto města vybudován krásný veliký kostel, který se stal velmi navštěvovaným poutním místem. Tam, kde tenkrát tolik lidí zahynulo při hrozné katastrofě, se nyní tisíce lidí

přicházejí modlit za ně i za všechny, kdo i v naší době jsou postiženi různými pohromami, neštěstím a utrpením. Místo, které tolik připomíná dobu, kdy apoštolové umírali jako mučedníci a kdy bylo rozhodnuto, že Kristova církev musí být zničena, je nyní místem úcty a lásky k Pánu Ježíši a k Panně Marii.

Tento kostel je zasvěcen Panně Marii Růžencové. Právě teď, od října loňského roku, prožíváme „rok růžence“. Někteří jste se dovedli modlit růžencem už předtím, někteří jste se to naučili v tomto „roce růžence“, ostatní se to naučí. I po skončení „roku růžence“ se ho budeme modlit dál, celý život. Panna Maria nám chce pomáhat „nyní i v hodinu smrti naší“.

Prvního listopadu budeme zvlášť vzpomínat na naše nejlepší přátele a pomocníky - to je slavnost Všech svatých. Druhého listopadu se budeme zvlášť modlit za všechny, které Pán Bůh už povolal na věčnost - to je památka všech věrných zemřelých. Prosme i za to, abychom tak žili, abychom

se s nimi jednou shledali ve věčné radosti. Pán Ježíš nám říká: „*Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.*“

Svatý Otec Jan Pavel II. bude mít 16. října výročí svého působení jako nástupce svatého Petra. Na začátku „roku růžence“ napsal list, který je zakončen těmito slovy: „*Požehnaný růžencem Mariin, líbezné pouto pojící nás s Bohem! Pouto lásky, která nás pojí s anděly, útočiště spásy v útocih pekla, bezpečný přístav v každém nebezpečí ztroskotání, který už nikdy neopustíme. Bude útěchou v hodině naší smrti. Jemu bude náležet poslední polibek dohasínajícího života a posledním slovem našich úst bude tvé sladké jméno, Královno růžence z Pompejí, Matko naše, Útočiště hříšníků a Utěšitelko trpících. Budiž všude velebena, nyní i vždycky, na zemi i na nebi.*“

S prosbou o Boží požehnání pro Vás všechny
Váš srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Anděl strážný Otce Pia doručuje vzkazy

Anděl strážný je pro mnohé z nás prakticky velkou neznámou. Pro Otce Pia byl důvěrným přítelem, který se podílel na jeho posvěcování a také na jeho kněžském úřadě. Mezi světcem a jeho andělem strážným se vytvořil jakýsi druh jednoty ducha, která se projevovala jako společný život. Zcela mimořádná duchovní cesta Otce Pia si jistě vyžadovala mimořádnou spolupráci anděla strážného. A stejně vyžadoval spolupráci s andělem strážným i jeho kněžský úřad, který byl obdařen tolika charismaty; byly to rozmanité služby při styku s lidmi, např. dar jazyků, uzdravování atd. Následující příběh o tom podává svědectví.

Paní Cleonice Mordaldivová ze San Giovanni Rotondo vyprávěla, že se za druhé světové války dostal jeden z jejích synovců do zajetí a ona od něho po celý rok nedostala žádnou zprávu. Měla proto obavu, že mladík padl v boji. Jednoho dne navštívila Otce Pia, vrhla se mu k nohám a prosila ho, aby jí alespoň řekl, zda chlapec žije nebo je mrtev. Otec Pio ji ujistil, že žije, a se slovy: „Vstaň a jdi domů v pokoji!“ ji propustil. Tato slova ji poněkud posílila, pochybnosti však nebyly zcela rozptýleny a strach v ní rostl den ze dne, poněvadž zpráva o jejím synovci stále nepřicházela. Nakonec se rozhodla sáhnout k radikálnějšímu prostředku, i když se opírala o velkou víru. Vrátila se k Otcovi Piovi a prosila: „Otče, uděláme to takhle: já napíši dopis svému synovci Giovanninovi a na obálku napíši jen jeho jméno, protože adresu neznám. Vy a váš anděl strážný dopis dopravíte tam, kde chlapec, je.“ Otec Pio neřikal nic a ona si pomyslela: „Kdo mlčí, souhlasí,“ a začala znovu doufat. Napsala dopis a večer před ulehnutím jej položila na skříňku. Ráno s překvapením zjistila, že dopis zmizel. Běžela za Otcem Piem a uslyšela jeho slova: „Poděkuj nejsvětější Panně!“ Po dvou týdnech dostala na tento dopis odpověď; v dopise byla zpráva, že synovec je živ a zdrav. Bylo tam dále uvedeno místo jeho pobytu a vyjádřena naděje, že ho brzy uvidí.

z knížky „Otec Pio přítel Boží - dobrodinec lidí“ od Pasquala Catanea

Náš Ivo

Ve svém životě se setkal s vírou - ve svém nejbližším okolí, v rodině, jako malý chlapec ministroval a účastnil se náboženských obřadů.

Za dlouhá léta manželství respektoval víru manželky a náboženskou výchovu dětí, ale při občasných diskusích na toto téma se prohlašoval za nevěřícího. Kromě vlastní svatby a křtů dětí se bohoslužeb nezúčastňoval, kostely navštěvoval spíše jako historické objekty.

Celý život se těšil dobrému zdraví, až v r. 2001 na konci listopadu byl pro nevysvětlitelné a náhlé potíže převezen do nemocnice na neurologii. Jednalo se o závažný zdravotní problém - odstranění cysty na mozek. Musel se podrobit operaci mozku.

Manželka byla před operací informována o závažnosti onemocnění a malé naději na vyléčení. Zmíněná operace mohla zdravotní stav jen dočasně vylepšit. Pod tímto dojmem s manželkou mluvila o tom, aby se odevzdal do rukou Božích. Tehdy Ivo poprvé připustil, že nějaká vyšší bytost - Bůh mu může v této těžké životní situaci pomoci a zřejmě se skutečně do Boží vůle odevzdal.

Operace dopadla dobře, došlo k takovému zlepšení, že působil dojmem zdravého člověka a mohl část Vánoc strávit doma. V jeho chování během této krátké doby bylo poznat, že se jeho vztah k těmto křesťanským svátkům a jejich významu mění, že je mnohem blíže duchovním hodnotám.

Po čase došlo po zdravotní stránce k dramatickému zvratu k horšímu a zdálo se, že může dojít k nejhoršímu. V té době se jej manželka zeptala, jestli by si chtěl popovídat s knězem. Přisvědčil a bylo očividné, že tuto nabídku - pomocnou ruku vítá. Když kněz přišel, zůstali spolu delší dobu o samotě. V té době přijal - možná po padesáti letech svátost smíření, svaté přijímání a svátost nemocných. Bylo vidět, že přes vážný stav, ve kterém se Ivo nacházel byl

hluboce zasažen a myslel na to, že až se uzdraví, bude v duchovním životě pokračovat.

Po této události se kněz stal častým hostem u jeho lůžka a vždy byl vítán. Ivo sám manželku žádal, aby mu další návštěvu domluvila. Nikdo neví, co spolu probírali, ale změna v jeho chování byla patrná. Nebyla v něm například žádná zloba k lidem, kteří mu kdysi ublížili, byl mnohem mírnější, klidnější, vyrovnanější, než kdykoliv předtím. Rád se rozdělil s ostatními pacienty o to, co měl navíc, nebyl sobecký atd. Přitom stále bojoval o život, ale už jinak, než předtím - o život časný ale i věčný.

Díky osobě kněze, P. Romana Štroso, který měl krásný přístup k pacientovi, se staly jeho poslední velmi těžké týdny snesitelné. Po několika týdnech smířen s Bohem i lidmi tiše zemřel.

Celá tato proměna byla provázena modlitbami jednotlivců i modlitebních společenství a sloužením mši sv. na úmysl jeho obrácení, především pak jeho manželky. Jejich víra a modlitby byly vyslyšeny. V srdcích všech zůstala vděčnost vůči Božimu milosrdenství a přimluvě Panny Marie za záchranu této duše a naděje na setkání ve věčnosti.

Marie z Brna

Poděkování

Touto cestou děkuji Panně Marii za její neustálou přítomnost a pomoc ve všech životních situacích. Zvláště dnes děkuji za našeho nejmladšího syna Františka, který brzy oslaví své první narozeniny. I když lékař na základě velmi špatných výsledků rozboru krve (FPT) předpokládal, že se dítě narodí postižené (Downův syndrom), dítě se narodilo *zdravé*.

V myslí se mi opět vybavují slova Písma: „He, ubožák zavolal a Hospodin slyšel...“ A také: „...zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš...“

Toto mi připomněl kněz, když jsem svěřovala v období očekávání dítě i sebe Panně Marii.

Ještě jednou děkuji Panně Marii, všem kněžím, bratrům a sestrám v Kristu, kteří se za nás přimlouvali a snad i nadále přimlouvají. Kéž malý František svým životem chválí a oslavuje Pána Boha.

vděčná matka Marie

Ráda bych poděkovala sv. Zdislavě za vyslyšení proseb o uzdravení. Trpěla jsem obtížnou kožní nemocí, ošklivým svědivým ekzémem v obličejí, s nímž si lékaři nevěděli rady. Byl to jakýsi druh, na který nezabíraly žádné léky. Je mi 23 let, takže mi tahle „paráda“ dost vadila i psychicky. To trvalo téměř čtyři roky.

Letos se mi do rukou dostala nověna ke sv. Zdislavě (přesně 9 dní před svátkem sv. Zdislavy). Věděla jsem, že tato svěťice je patronkou rodin a nemocných, tak jsem se rozhodla, že to zkusím. 31.5.2003 jsem pak jela i na pouť do Jablonného v Podještědí. Přivezla jsem si i vodu ze studánky sv. Zdislavy - tu jsem začala hned na ekzém používat. Během dvou dnů se nemoc prudce zlepšila. Teď už nemám téměř žádné problémy. Musím ale také dodat, že jsem celou dobu prosila i za duchovní uzdravení různých chybných postojů ke světu i k sobě. A i z těchto problémů jsem byla opravdu obdivuhodně osvobozena. Děkuji za to všechno sv. Zdislavě, že se za nás takhle krásně přimlouvá a o nás stará.

S vděčností Dagmar, Praha

Děkuji Panně Marii za pomoc v mé těžké operaci a pokorně a vroucně prosím o Boží pomoc a ochranu pro celou naši rodinu.

Marie, Praha

Z celého srdce Ti, Panno Maria, děkuji za vyslyšení mých proseb, aby můj syn udělal přijímací zkoušky na střední školu. Vzhledem k jeho postižení tomu ani odborníci nevěřili a přece se to povedlo. Provázej ho, prosím, i při studiu. Také prosím o obrácení mé dcery a požehnání pro celou rodinu.

R. N. z Moravy

Chci poděkovat za uzdravení mého syna, který byl vlivem alkoholu velmi nemocen. Zároveň prosím o sílu pro něho, aby ho již alkohol nesváděl.

vděčná čtenářka z Moravy

Děkuji Ti, Nebeská Matko a Pane Ježíši, za mé uzdravení z různých nemocí a prosím o pomoc a ochranu mých rodin, aby našly cestu k Pánu Bohu.

Božena z Choceňska

Pánu Ježíši a Panně Marii jsem slíbila, že jim veřejně na tomto místě poděkuji za ochranu a pomoc v těžkých situacích mého života.

Donedávna jsem žila vcelku poklidným životem maminky tří dětí, starostí o tyto mé ratolesti a také o jejich tatínka. Po téměř jedenácti letech na mateřské dovolené jsem se rozhodla, že opět zkusím návrat do pracovního procesu.

Na škole jsem nikdy neměla žádné problémy, domů jsem nosila vesměs dobré známky, maturitu jsem zvládla dokonce s vyznamenáním. Myslela jsem si, že i můj návrat do práce projde v klidu a bez problémů. Jenomže to jsem se velice mylila. Naskytl se mi možnost pracovat na dost náročné pozici a já jsem si absolutně nevěřila, i když jsem téměř vše zvládala v termínech a bez velkých chyb.

Dnes už vím, že za vše, co se mi podařilo dobře, jsem vděčná velké Boží pomoci a modlitbě druhých za mě. Děkuji všem, díky, Maria. Naopak problémy si způsobuji sama svou slabou vírou, neustálými pochybnostmi a vůbec svými neduhy, se kterými se neumím vyrovnat.

Všem slabým, jako jsem já, vyřizují - nepropadejte zoufalství. V Ježíši, v jeho obrovském příkladu oddanosti, trpělivosti a lásky hledejte pomoc a příklad. Pomohou nám - modlitba, půst a práce na sobě.

Iveta

Je mi 83 roků, mám tři syny. Prvnímu z nich se narodil před 30 lety syn Jan. Ve 4 měsících mu zjistili glaukom očí a usoudili, že bude slepý. Chytrý a šikovný chlapec. V 10 letech se mu utrhla v jednom oku sítnice a v pubertě přišel po mnoha operacích téměř o druhé oko. Vidí jím jen

obrysy. Vystudoval vysokou školu v Praze s významením. Je inženýrem ekonomie. Studoval společně se zdravými studenty. Pak se oženil s úplně slepou dívkou. Mají dvě krásné a vidící děti, o které matka sama pečuje a vychovává je.

Druhý syn mně nedávno přišel říci, že svého syna Petra odvezl do Brna - Bohunic se zjištěním tuberkulózy. Dva staré nálezy a jeden nový. Tricetiletý otec tří dětí, velmi hodný člověk, pracující ve zdravotnictví. Vysílala jsem s mnoha dalšími modlitby k nebesům za jeho záchranu. Po třech týdnech hospitalizace mně přišel můj třetí syn říci: „Petr jel se mnou vlakem úplně zdrav. V pondělí nastupuje do práce.“

Druhý den měla vnučka - sestra onoho slepého Jana, promoci. Po promoci jela s rodinou domů. Já s dalšími v autě za nimi. Přijíždíme k nepřehledné křižovatce, kde nám ve výhledu bránily keře. Najednou rána, my jsme poskočili a pak ticho. Vystoupili jsme úplně v pořádku z vozu a díváme se: přední sklo nerozbité, ale celý předeek jako jedna placka. Na předeek nám najel kamion. Jeho řidič přišel k nám a říká: „Zázrak!“

Děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii za jejich ochranu mé početné a hlavně věřící rodiny.

Růžena Pokorná, mající 7 vnoučat a 14 pravnoučat

Plníc slib děkuji tímto Panně Marii a sv. Josefovi za jejich přímluvu u Pána Boha při uzdravování mé nohy, kterou jsem si vloni

v lednu zlomila v kyčli, týden před mými sedmdesátými narozeninami. V tomto stáří už hojení probíhá pomaleji. Teď už asi tři čtvrtě roku mohu chodit bez berlí. Zpevňovací materiál mně v noze zůstal. U starých lidí jej většinou nevytahují. Jsem ráda, že je to teď takové, jaké to je.

Když jsem ležela v nemocnici a pak v LDN, než jsem se naučila chodit s berlemi, uvědomila jsem si, že člověk by měl Pánu Bohu denně děkovat za každý den a nebrat všechno jako samozřejmost.

Také jsem tam překvapivě poznala, že je v lidech stále dosti lásky, protože mne hodně příbuzných, kamarádek a známých z naší vesnice v nemocnici navštívilo, za což jim znovu děkuji: „Pán Bůh zaplat“ .

Nadále se svěřuji do ochrany Panny Marie i s manželem a celou rodinou.

Vděčná čtenářka

Z. Tomečková, Val. Příkazy

Svou vděčnost vyjadřují také: Ludmila Rudolfová, R. Padertová, Emma Janoušková, studentka Marie, Angela Michálková, Gabriela Venclovská, Zuzana Doležalová, Jitka ze Žďáru n. Sázavou.

O modlitbu prosí: Josef Holešínský, Emma Janoušková, Jaroslava Petránková, Jana Němcová.

ZPRÁVY

Francouzské statistiky

Ve Francii chodí každou neděli na bohoslužby všech křesťanských církví 5-7 procent občanů. Existují ale značné regionální rozdíly. Střední a severní Francie včetně hlavního města Paříže je téměř dechristianizovanou oblastí, kde počet praktikujících věřících představuje mizivé procento, což se připisuje vlivu Velké francouzské revoluce a pozdějšího „kulturního“ boje na sklonku 19. stol. Naproti tomu Bretaň a Vendée na západě země vykazují nedělní frekvenci nad 50 procent, o něco méně potom na jihu oblast Pyrenejí.

GN 28/2003

„Zbožný závodník Gino“ zachránce Židů

Italská masmédiá zveřejňují stále nová fakta o cyklistickém závodníkovi jménem Gino Bartali, vítězi Tour de

France v letech 1938 a 1948. Tento vynikající sportovec, jenž proslavil Itálii, byl také hluboce věřícím katolíkem a člověkem modlitby. V letech 1943-4, kdy značnou část Itálie okupovali němečtí hitlerovci, úzce spolupracoval s janovským arcibiskupstvím a řeholním řádem oblatů na záchraně nejméně 800 Židů. Církevní instituce jej využívaly jako posla, aby na kole převážel v důmyslné skryši své brašny fotografie a speciální papír pro výrobu a falzifikaci osobních dokladů ukrývaných Židů. Tím ale Bartaliho poslání nekončilo. Židy s falešnými doklady převáděl do bezpečí na území okupované Američany. Bartali zemřel r. 2000 ve věku 86 let. Po jeho smrti se objevila řada osobních svědectví o jeho hluboké zbožnosti a oddanosti Katolické církvi.

Tag des Herrn 27/2003

Smutný osud indických pariů

Zhruba 250 milionů pariů, tj. nedotknutelných, žije v krajně bídných podmínkách a nemá žádná práva. Stále více jejich členů prosí o přijetí do Katolické církve, která odmítá indický kastovníký systém. Informoval o tom na tiskové konferenci ve Vídni George Menezes, donedávna člen Papežské rady pro laiky. Menezes se již dlouhou dobu angažuje v boji proti kastovnictví, které je stále v Indii realitou navzdory zákonnému zákazu z r. 1950, jenž není respektován v mnoha případech ani státními orgány. Stále více členských států Indie však zakazuje nebo různé ztěžuje konverzi ke křesťanství, k tomu ještě přistupuje teror militantních hinduistů. 82 procent obyvatelstva jsou hinduisté, 12 procent muslimové a cca 4 procenta křesťané.

GN 27/2003

Modlitba před klinikou

Každý všední den, tedy od pondělka do pátku, od 9,30 do 12 hod. stojí před porodnicí na Obilním trhu v Brně pravoslavný kněz Dr. Libor Halík v duchovenské sutaně a zpěvavým hlasem se modlí žalmy. Kolem pasu má uvázaný plakát. Je na něm zobrazen osmítýdenní malý človíček pod srdcem matky vedle dvanáctitýdenního, rozsekaného kyretou při umělém potratu. Pod tím stojí nápis: „Potraty zavedl Lenin a Hitler.“

Tento duchovní chce nejen protestovat proti interrupcím, nýbrž zároveň i upozornit všechny kolemjdoucí, zvláště pak pacienty a personál porodnice, na legální vraždy páchané na těch nejbezbrannějších. Čas od času se k němu připojí někteří z brněnských aktivistů na obranu nenarozeného života. Výsledek? Mnoho lidí projde kolem s pocitem nenávisti nebo opovržení, který dají jednoznačně najevo, je však i dosti takových, co se zastaví a diskutují. Mnozí Dr. Halíka urážlivě napadají a vyhrožují policií, personál kliniky ji na něho dokonce zavolal, avšak s nepořízenou, neboť onen kněz splnil podle zákona svoji oznamovací povinnost. Nemálo diskutujících ale vyslovuje Dr. Halíkovi sympatie a prosí o modlitbu.

-m-

Exorcista o Otcí Piovi

Známý italský exorcista Gabriele Amorth vydal ve švýcarském Steinu knihu vzpomínek a rozhovorů se stigmatizovaným kapucínem sv. Paterem Piem, jehož byl dlouholetým přítelem. Uvádí zde, že tento nedávno kanonizovaný světec se mu svěřil, jak už v 15 letech měl videní anděla, který jej nutil zápasit s obrem, jehož čelo sahalo do mraků. On se bál, anděl ho však povzbudil k důvěře, že bude stát po jeho boku. Zápas byl strašlivý, ale skončil obrovou porážkou. Od té doby započaly ďábelské útoky, jimiž světec celý život trpěl. Otec Amorth také píše, že Pater Pio nebyl žádným nepraktickým, světu vzdáleným mystikem. Důkazem jsou modlitební

skupiny, které organizoval, zejména pak ale nemocnice v San Giovanni Rotondo o 1200 lůžkách, kterou založil. Světec podle P. Amortha často říkal, že uzdravení těla je součástí uzdravení duše, proto si velice cenil výtobytků lékařské vědy a medicínské techniky, které pomáhaly při léčbě nemocí a působily úlevy v bolestech a utrpení.

Glaube und Kirche 7/2003

Byl zastřelen za obranu kříže

Michael Kitzelmann byl studentem teologie v německém Dillingenu. Za druhé světové války narukoval na východní frontu. Když dostal od rodičů z domu dopis, že hitlerovci v jeho bydlišti v Allgau přikázali odstranit a zničit všechny kříže ze škol a veřejných zařízení, veřejně před vojáky prohlásil, že mezi nacisty a bolševiky nevidí žádný rozdíl. Konstatoval: „Nutí nás bojovat proti bezbožnému bolševismu a doma přitom sami strhávají kříže ze škol...“ Za tyto „velezrádné výroky“ byl tento mladý 26 letý bohoslovec odsouzen k trestu smrti a 11.6.1942 zastřelen. Návrh na zahájení procesu blahověření je už podán.

Fels 1/2003

Od kdy jsou vědecké poznatky trestné?

Mezinárodní sdružení gayů a lesbiček zamýšlí žalovat redaktora polského čtvrtletníku „Fronda“ Grzegorz Górného u polského soudu i u Tribunálu práv člověka ve Štrasburku. Důvod? Górný natočil populární naučný film „Homosexualita je léčitelná“. S odvoláním na renomované odborníky (např. holandský psychiatr G. van Aardweg) se tam hovoří o stovkách případů vyléčené homosexuality, což vyvrací tézi, že by tento fenomén byl vrozený.

GN 26/2003

Nabídka Teologické Summy, vydané v letech 1937-40 nakladatelstvím Krystal

Všichni, kteří mají zájem o Teologickou summu sv. Tomáše Akvinského v českém jazyce a marně sháňte po antikvariátech prvorepublikové vydání tohoto stěžejního díla, máte možnost si na níže uvedené adrese Teologickou Summu objednat. Summa bude za laskavého svolení České dominikánské provincie znovu vtištěna dle původní předlohy. Bude provedena v původních 6-ti svazcích v pevné, kvalitní vazbě (celkem cca 5500 stran).

Podle předběžné kalkulace vychází cena (při počtu min. 100 objednávek) cca 4500,- Kč. Cenu tvoří pouze výrobní a pořizovací náklady. Dílo je nutno objednat písemně a bude vyrobeno pouze pro konkrétní objednatele.

Objednávky: Písemně, na adrese: Ing. Aleš Kožnar, K Břizkám 1235, 514 01 Jilemnice. Na základě písemné objednávky bude zaslána kupní smlouva. Smlouva bude obsahovat konečnou cenu a termín dodání díla.

OBSAH

Láska ukřižovaná	1
Ze života sv. Františka z Assisi	2
O těch, kteří konají pokání	4
Petr našich dnů - Pokorná zkroušenost nad hříchy	5
S Pannou Marií o důstojnost mateřství	6
Početé rodiny	8
Modlitba Matky	9
Píráství dosud neskončilo	10
Vídení 1683	12
Obránce Vídně blahověčen	13
Cesta na Kahlenberg	13
Táta fotoamatérem	15
Síla dobrého příkladu	16
Protiklad	16
K Márii voláme v každé úzkosti	17
Jedna žena	18
Ty přesto konej dobro!	18
Brzké blahověčení	19
Dominikáni v Uherském Brodě a putní místo Panny Marie Růžencové	20
Rád bratří kazatelů - Dominikáni	22
Svatý Michael - zachránce v nouzi	24
Město skryté pod zemí	26
Anděl strážný otce Pia doručuje vzkazy	27
Náš Ivo	28
Poděkování	28
Zprávy	30

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/2003, ročník XII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 2003: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz ;tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

A tall, bright fire burns in a circle of logs on a grassy field at night. The fire is the central focus, with a tall, narrow column of flames reaching upwards. The logs are arranged in a circular pattern around the base of the fire. The background is a dark, grassy field with some trees visible in the distance. The overall scene is illuminated by the warm, orange and yellow light of the fire.

Buď pochválen,
můj Pane,
za bratra oheň,
kterým osvětluješ noc,
a on je krásný,
veselý,
silný a mocný.

*Sv. František z Assisi
(úryvek z „Píseň bratra Slunce“)*

Zapomněla jsem

Ladislava Lopraisová

Na cestě k Tobě mě čekala
rozlehlá a široká voda.
Nevěděla jsem, jak k Tobě přijít.

Zapomněla jsem,
že jsi tu pro mě vždy,
a byla jsem sama.

Peklo stravovalo moji duši
a najednou Ty jsi přišel.

Šel jsi přes tu vodu.

Otevřel jsi svoji náruč
a přijal mě.

Naplnil svou láskou,
něhou,
milosrdenstvím.

Díky.

Říkám Ti prostě díky,
protože není možné
vyjádřit svou vděčnost.